

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1985-1986

Nr. 9

BULLETIN VAN VRAGEN EN ANTWOORDEN

3 JUNI 1986

INHOUDSOPGAVE

	Blz.
I. VRAGEN VAN DE LEDEN EN ANTWOORDEN VAN DE REGERING	
A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 3 en 4)	
G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve. Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid	329
R. Steyaert, Gemeenschapsminister van Gezin en Welzijnszorg	330
P. Akkermans, Gemeenschapsminister van Huisvesting	331
J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Leefmilieu .	332
J. Pedé, Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden en Ruimtelijke Ordening	340
T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Onderwijs en Vorming . . .	343
P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur	344
B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 5)	
T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Onderwijs en Vorming . . .	348
J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Leefmilieu .	348
P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur	349
II. VRAGEN WAAROP EEN VOORLOPIG ANTWOORD WERD GEGEVEN (R.v.O. art. 65, 6)	
J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Leefmilieu .	351
J. Pedé, Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden en Ruimtelijke Ordening	358
III. VRAGEN WAAROP NIET WERD GEANTWOORD BINNEN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN (R.v.O. art. 65, 5)	
Nihil	358
Rechtzetting	358

I. VRAGEN VAN DE LEDEN EN ANTWOORDEN VAN DE REGERING

A. C'ragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 3 en 4)

G. GEENS
VOORZITTER VAN DE VLAAMSE
EXECUTIEVE
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN ECONOMIE
EN WERKGELEGENHEID

Vraag nr. 55
van 29 april 1986
van de heer M. DIDDEN

Toelagen aan tertiaire sector door Vlaamse Gemeenschap — Stand van zaken

Gaarne vernam ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord op de volgende vragen.

1. Welke toelagen werden door de Vlaamse Gemeenschap in het kader van de expansiewetgeving of in het kader van andere wettelijke bepalingen besteed aan de tertiaire sector sedert 1981?
2. Welke toelagen en/of rentesubsidies werden er sedert 1981 aan de hotelbouw in Vlaanderen en Brussel gegeven?
3. Werd er door de Vlaamse Gemeenschap een waarborg gegeven bij het aangaan van leningen aan maatschappijen die activiteiten ondernemen in de hotelbouw of de tertiaire sector?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag doe ik vooreerst het geachte lid opmerken dat de hierna volgende gegevens alleen betrekking hebben op de expansiewetten 17.07.1959 en 30.12.1970. Exacte computergegevens voor gestelde wetten zijn slechts beschikbaar vanaf 1982.

In het kader van de expansiewetgeving was het mogelijk eventueel rentetoelage en/of kapitaalpremie te genieten, vrijstelling van onroerende voorheffing en versnelde afschrijvingen. Deze toelagen werden verleend in functie van de behoeften, zowel kwalitatief als kwantitatief: in functie van de aard: zaken- of toeristisch hotel: op grond van de vestigingsplaats: ontwikkelingsgewest of niet, toeristische regio of niet. Sedert juli '85 is subsidiëring van de hotelsector afhankelijk gesteld van de lokale markt. Een belangrijke steun is slechts mogelijk in streken waar een duidelijke behoefte is aan nieuwe en/of uitbreidingsprojecten.

De toegekende toelagen aan de tertiaire sector geven volgend beeld (wetten '59 en '70).

Jaar	Investerings	Rentetoelage	Kapitaalpremie
1982	6,5 miljard F	244,1 miljoen F	398,3 miljoen F
1983	7,7 miljard F	262,3 miljoen F	554,4 miljoen F
1981	6,7 miljard F	206,4 miljoen F	321,9 miljoen F
1985	4,8 miljard F	113,9 miljoen F	184,4 miljoen F
	25,7 miljard F	826,7 miljoen F	1.459,0 miljoen F

De daling van aanvaarde investeringen en toelagen is toe te schrijven aan het gewijzigde expansiebeleid

waarbij meer nadruk gelegd wordt op industriële, hoogtechnische en research-investeringen i.p.v. commerciële investeringen.

De toegekende toelagen aan de hotelsector in Vlaanderen belopen :

Jaar	Investerings	Rentetoelagen	Kapitaalpremies
1982	—	—	—
1983	275 miljoen F	—	5,3 miljoen F
1984	1,3 miljard F	—	78,7 miljoen F
1985	341 miljoen F	23,6 miljoen F	5,9 miljoen F
	1,9 miljard F	23,6 miljoen F	89,9 miljoen F

Wat de waarborgen betreft komen wij tot volgende gegevens :

Tertiaire sector:	Jaar	Gewaarborgde leningen
	1982	1,1 miljard
	1983	0,25 miljard
	1984	0,21 miljard
	1985	0,04 miljard
		1,6 miljard

Hotelsector: geen.

Wat de hotelpremie betreft verwijs ik het geachte lid naar mijn Collega P. Dewael, bevoegd voor deze materie. Wat de expansiesteun voor hotels te Brussel betreft dient de vraag gesteld aan de Minister bevoegd voor het Brusselse Gewest.

Vraag nr. 57
van 5 mei 1986
van de heer E. DERYCKE

RVA-plaatsingskantoor — Aanstelling diensthoofd zonder beroepsadviseurs

Kan de geachte Minister mij mede delen welke de prioriteiten zijn bij de aanstelling.

Geldt :

- de beroepsanciëniteit of
- de graadsanciëniteit bij kandidaten met hetzelfde niveau?

Antwoord

In ieder plaatsingsbureau van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening is momenteel een post van beroepsadviseur voorzien.

Overeenkomstig het MB van 12.1.1976 houdende reglement van het personeel van de RVA kunnen de vaste ambtenaren van deze instelling te gepasten tijde een mutatieverzoek indienen voor betrekkingen die in de toekomst vacant zouden komen. De aanwijzing van de gegadigden geschiedt overeenkomstig het hiervoor vermeld MB.

De graad van beroepsadviseur is een wervingsgraad. De bevordering door verhoging in graad is niet voorzien. Derhalve gebeurt de aanwijzing voor posten die niet door mutatie konden begeven worden door de Vaste Wervingssecretaris overeenkomstig de ter zake

geldende beschikkingen. De gegadigden dienen lauraat te zijn van een vergelijkend wervingsexamen.

Vraag nr. 61
van 21 mei 1986
van de heer J. SAUWENS

Rentetoelagen aan bedrijven — Criteria en toegekende bedragen sinds 1984

Er heerst nogal wat onduidelijkheid over de toekenning van rentetoelagen aan bedrijven.

Graag vernam ik van de geachte Minister, welke de bevoegde Commissie is in de Vlaamse Raad, die bij deze toekenning betrokken wordt? Welke bedragen zijn als rentetoelage van 1984 tot op heden uitgekeerd en toegewezen? Welke criteria worden gehanteerd bij deze toekenning?

Antwoord

Bij de toekenning van rentetoelagen aan bedrijven wordt geen Commissie van de Vlaamse Raad betrokken. Inderdaad, deze toekenning behoort tot de uitvoerende macht en als dusdanig behoort dit tot de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschapsminister voor Economie en Werkgelegenheid.

De resultaten van dit beleid werden weliswaar recentelijk voorgelegd en besproken in de Commissie Economie en Werkgelegenheid.

De criteria die bij de toekenning van deze steun worden gehanteerd, liggen vast in de richtlijnen. De richtlijnen betrekking hebbende op de wet van 4 augustus 1978 zijn gepubliceerd en ter beschikking van de betrokken bedrijven. De richtlijnen verband houdend met de wet van 17 juli 1959 en 30 december 1970 zijn intern.

Vraag nr. 62
van 23 mei 1986
van de heer C. DE CLERCQ

VZW VL-Anders — Werking

Ik zou het op prijs stellen m.b.t. bovengemelde vzw de volgende informatie te mogen kennen.

1. Welke is de doelstelling?
2. Welk is de samenstelling van de Raad van Beheer?
3. Zijn er bezoldigde mandaten?
4. Waar is de zetel van gezegde vzw gevestigd?
3. Verzekert de Vlaamse Executieve een kapitaal-inbreng en zo ja onder welke voorwaarden?
6. Is er een eenmalige of jaarlijkse subsidie vanwege de Vlaamse Executieve voorzien?
7. Welke is de begroting 1986?
8. Wie werd als Regeringscommissaris aangesteld?

9. Welk is de personeelsformatie, personeelsstatuut en wie benoemt of stelt het personeel aan?

Antwoord

In antwoord op de door het geachte lid gestelde vragen 1, 2, 3 en 4 ben ik zo vrij te verwijzen naar het Belgisch Staatsblad van 31.10.1985 waarin de statuten van de vzw VL-Anders werden gepubliceerd (Identificatienummer 12.888/85).

Verder kan ik mededelen dat de Vlaamse Executieve tot op heden geen enkele beslissing genomen heeft over een financiële steun aan de vzw VL-Anders, onder welke vorm ook.

Het is dan ook duidelijk dat er geen enkele grond bestaat voor de Vlaamse Executieve om bij de vzw VL-ANDERS een regeringscommissaris aan te stellen of toezicht uit te oefenen op het personeelsbeleid.

R. STEYAERT
GEMEENSCHAPS MINISTER VAN GEZIN EN WELZIJNSZORG

Vraag nr. 30
van 15 april 1986
van de heer E. DERIJCKE

Toegekend bestaansminimum tijdens schorsing van werkloosheidsuitkeringen — Terugvordering na beëindiging schorsing

Het OCMW kende het bestaansminimum toe aan een persoon, tijdens de schorsing van zijn werkloosheidsuitkeringen door de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening.

Het OCMW tracht dit achteraf terug te vorderen.

Voormeld OCMW wordt er door het Ministerie van Volksgezondheid en van het Gezin, bestuursafdeling voor het maatschappelijk welzijn, sectie bestaansminimum, op gewezen dat er geen enkele wettelijke of reglementaire bepaling toelaat, in kwestig geval tot terugvordering over te gaan, onafgezien van het feit of de schorsing uit de werkloosheidsuitkeringen, aan het eigen toedoen van de genietster van het bestaansminimum te wijten is.

Volgens de directieve van het ministerie, zou in toepassing van artikel 12 van de wet, de terugvordering van de betrokkene zelf enkel mogelijk zijn, wanneer hij achterstallige werkloosheidsvergoedingen zou ontvangen voor de periode waarin hij het bestaansminimum ontving.

Alhoewel deze zienswijze van de bestuursafdeling voor maatschappelijk welzijn naar de letter van de wet correct toe lijkt, meen ik u mevrouw de Gemeenschapsminister toch de volgende problematiek te moeten voorleggen.

Wat moet het OCMW doen tegen personen die bv. geschorst worden door de RVA door eigen schuld (werkweigering). In dat geval zou het OCMW toch kunnen beslissen geen bestaansminimum toe te kennen. Eventueel kan dan wel in de geest van artikel van de organieke wet de steun toegekend worden

Is deze dan terugvorderbaar wanneer de schorsing verlopen is? En wat te doen met mensen die er het systeem van maken geen onderhoudsgeld te betalen. met als gevolg volledig loonbeslag of beslag of vervangingsinkomen. Ondertussen doen zij beroep op het bestaansminimum. Eens het achterstallig onderhoudsgeld betaald. wordt het bestaansminimum geschorst. doch opnieuw vertikt men te betalen. Na een paar maanden (advocatenwerk) is er weer loonbeslag en de zaak herbegint.

Heeft het OCMW tegen dergelijke georganiseerde kwaadwilligheid een verhaal?

Antwoord

Hierbij heb ik de eer het geachte lid het volgende mede te delen.

Ingevolge de bepalingen van artikel 5. § 1, II, 2°, b van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, behoort de toepassing van de wetgeving op het bestaansminimum tot de bevoegdheid van de nationale instanties.

Niettemin wens ik het geachte lid erop te wijzen dat het bestaansminimum alleen van de rechthebbende moet teruggevorderd worden ingeval van verzuim van de betrokkene om zijn bestaansmiddelen aan te geven of ingeval de uitkering van het bestaansminimum gepaard ging met een materiële vergissing. De kosten van de maatschappelijke dienstverlening worden van de begunstigde enkel teruggevorderd ingeval deze vrijwillig een onjuiste of onvolledige aangifte heeft gedaan of ingeval deze beschikking krijgt over inkomsten krachtens rechten die hij bezat tijdens de periode dat hem door het OCMW hulp werd verleend.

Met toepassing van artikel 6 van de wet van 7 augustus 1974 tot instelling van het recht op een bestaansminimum. moet de betrokkene o.m. blijk geven van zijn bereidheid tot tewerkstelling voor de toekenning en het behoud van het bestaansminimum.

De beslissing tot het toekennen van het bestaansminimum en/of het verlenen van steun behoort evenwel tot de soevereine bevoegdheid van het OCMW. waarbij op basis van een sociaal onderzoek voor ieder individueel geval alle factoren die een invloed hebben op de situatie van de betrokkene — o.m. de werkbe-reidheid — worden beoordeeld.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat het recht op maatschappelijke dienstverlening niet beperkt is tot financiële en/of materiële tussenkomsten. maar ook van psyche-sociale. geneeskundige of opvoedende aard kan zijn. Voor de door het geachte lid geschetste situatie zouden o.m. maatregelen i.v.m. begeleiding bij het beheer van het budget of hulpverlening bij de procedure tot herziening van de onderhoudsgelden kunnen overwogen worden.

Tenslotte ben ik van mening dat dergelijke „georganiseerde kwaadwilligheid” veelal het gevolg is van de uitzichtloze situatie waarin de betrokkene verkeert en waarbij het OCMW, overeenkomstig zijn wettelijke opdracht. een uitweg kan bieden.

P. AKKERMANS GEMEENSCHAPSMINISTER VAN HUISVESTING

Vraag nr. 23
van 21 mei 1986
van de heer E. DERIJCKE

NMH — Concessies van gemeenschapszalen, café-inrichtingen

In hoeverre is het toegelaten of opportuun dat door de Nationale Maatschappij voor Huisvesting erkende vennootschappen voor het bouwen van volkswoningen in het Vlaamse Gewest, zich bezig houden met het exploiteren of het laten exploiteren door in concessie geven van de door vermelde maatschappij opgerichte gebouwen - gemeenschapszalen, van een café-inrichting?

In meerdere mate interesseerde het mij te weten welke de eventuele weerslag is van het feit dat vermelde gebouwen opgericht door een erkende vennootschap terzelfdertijd als de café-inrichting. een OCMW herbergen met een sociale dienst naar de bevolking toe. zowel als een ruimte voor het houden van godsdienstige plechtigheden.

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid het volgende mede te delen.

Artikel 5. 5° van het koninklijk besluit van 29 april 1920 houdende vaststelling der voorwaarden tot toelating der plaatselijke of gewestelijke maatschappijen voor het bouwen van volkswoningen bepaalt dat deze maatschappijen onder meer de verbintenis moeten aangaan niet toe te laten dat in de door hun bemiddeling verworven of gebouwde onroerende goederen een dranksluiterij wordt opgericht. Deze verbintenis is terug te vinden in de statuten van alle door de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting erkende vennootschappen.

Het rechtstreeks of onrechtstreeks uitbaten van een café-inrichting door een erkende vennootschap is dus niet toegelaten.

Anderzijds is het ook zo dat de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting en haar erkende vennootschappen ook tot taak hebben te zorgen voor de bouw van gebouwen en gedeelten van gebouwen van maatschappelijk of gemeenschappelijk belang die noodzakelijk mochten zijn binnen een complex van volkswoningen (art. 10 van de Huisvestingscode). In het kader van deze beschikking heeft de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting reeds toelating gegeven tot het bouwen van bijvoorbeeld gemeenschapsruimten. voornamelijk in wijken voor bejaarden. Het valt niet uit te sluiten dat in deze ruimten. die bestemd zijn om de bewoners van de wijk een ontspanningsmogelijkheid (kaarten en dergelijke) te bieden ook dranken verbruikt worden. De Nationale Maatschappij voor de Huisvesting meent dat dit evenwel niet verboden hoeft te worden.

In het kader van dezelfde beschikking werden ook reeds sociale woningen verhuurd aan OCMW's, vzw's . . . die ze aanwenden voor specifieke sociale doeleinden zoals de opvang van ongehuwde moeders, mishandelde vrouwen. . . . Ook het verhuren van woningen om ingericht te worden als lokaal voor godsdienstige plechtigheden werd reeds toegestaan in de gevallen waar dit noodzakelijk werd geacht voor de harmonische inrichting van de wijken.

Vraag nr. 24
van 22 mei 1986
van de heer A. SCHELLENS

NMH — Beschikbare kredieten voor samenwerkende bouwmaatschappij te Aarschot

In het driemaandelijks informatieblad nr. 73 — maart 1986 van de Nationale Maatschappij voor Huisvesting verneem ik dat voor het investeringsprogramma 1986 door de Vlaamse Executieve een schijf van 500 miljoen frank werd vrijgegeven voor het eerste kwartaal 1986.

Dit vrijgegeven bedrag moet dienen voor de vastlegging van een deel van de operaties, die op het uitvoeringsprogramma 1985 woorkwamen en waarvoor geen verbintenissen konden worden aangegaan.

In dit verband stel ik vast dat op 6 oktober 1982 in opdracht voor de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting een openbare aanbesteding doorging voor de bouw van 60 sociale woningen en 6 afzonderlijke garages op de wijk Molendreef te Aarschot.

Ingevolge het beperkt bedrag van de vastleggingskredieten dat door het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap ter beschikking werd gesteld voor het jaar 1983, werd maar op 1 augustus 1984 gestart met de bouw van 17 woningen, dit langs de bestaande wegenis.

De overige 43 woningen konden volgens uw voorganger niet opgericht worden, gezien er een probleem bestond met de lozingsvergunning in de Mottebeek.

Sedertdien werd een oplossing gevonden voor het lozen van de afvalwaters en werd overgegaan tot het aanleggen van de nodige bijkomende wegeninfrastructuur op de wijk Molendreef.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Of er nog kredieten zullen ter beschikking gesteld worden van de samenwerkende bouwmaatschappij voor goedkope woningen te Aarschot, voor de bouw van de resterende 43 woningen?
2. Wanneer de opdracht zou gegeven worden aan de laagste inschrijveraangebesteding dd. 6 oktober 1982.

Antwoord

1. Het investeringsprogramma 1986 werd door het Vlaamse Gewest nog niet volledig opgemaakt. Er valt echter te betwijfelen dat het beperkt investeringsbedrag van 1.800 miljoen fr. dat aan de

Vlaamse Raad zal worden voorgelegd de opname van een nieuwbouwgroep van 43 woningen zal toelaten.

2. Toen de raad van beheer op 10.4.1984 maatregelen moest treffen voor de woninggroepen waarvoor de aanbesteding heeft plaats gehad in 1982-1983 en die wegens budgettaire bezwaren niet konden besteld worden, besliste hij zekere groepen gedeeltelijk te bestellen voor zover de aanneemer zijn offerte behield en de aanbesteding van de woningen die in het 2de semester 1984 op het investeringsprogramma niet konden worden Opgenomen te annuleren.

Het had inderdaad geen zin werken die in 1982 werden aanbesteed te bestellen na 1984, rekening houdend met de ondertussen opgetreden verrekeningen lonen en materialen.

J. LENSSENS
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN VOLKS-
GEZONDHEID EN LEEFMILIEU

Vraag nr. 123
van 24 februari 1986
van de heer M. DIDDEN

Gebruik van afvalolie als brandstof — Controle en maatregelen

Enige tijd geleden kwam in de publieke opinie ter sprake dat er in het Vlaamse Gewest brandstof onder de benaming stookolie werd verkocht, terwijl het bleek te gaan over afvalolie.

Vermits u ingevolge het decreet van 2 juli 1981 en het besluit van de Vlaamse Executieve van 25 juli 1985 bevoegd bent om toezicht te houden op het gebruik van afvalolie en afval in het algemeen durf ik u verzoeken mij antwoord te geven op volgende vragen.

1. Zijn er door uw diensten controles uitgevoerd die betrekking hebben op bovenvermelde frauduleuze activiteiten?
2. Om hoeveel controles gaat het en welk gevolg werd er aan gegeven?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

1. De Openbare Afvalstoffenmaatschappij voerde geregeld controles uit met betrekking tot het verbranden, verhandelen en opslaan van afvalolie in het Vlaamse Gewest.
2. Door de toezichthoudende ambtenaar van de maatschappij werden reeds een 200 tal monsternames verricht. Het gevolg dat hieraan werd gegeven varieerde, afhankelijk van de analyseresultaten van: het verwijderen via een erkende inrichting tot het toelaten voor verbranding na zuivering zoals dit bepaald is in het Besluit van de Vlaamse Executieve van 25 juli 1985.

Vraag nr. 129
van 3 maart 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Vervuiling Westlimburgse waterlopen — Maatregelen ter bevordering van de waterkwaliteit

De studies naar de kwaliteit van de Limburgse waterlopen zijn op zijn zachtst gezegd pessimistisch.

De Grote Beek of Laak wordt vanaf Ham zwaar verontreinigd. Verderop wordt het nog erger want de fabrieksliep, die daar uitmondt is thermisch vervuild door koelwater van Limburg Chemie: de beek bevat enorm veel chloriden, fosfaten, calcium en zware metalen.

Ook de Kleine Beek of Winterbeek wordt stroomafwaarts zwaar belast.

De Zwarte Beek wordt vanaf Beringen verontreinigd. Stroomafwaarts wordt deze beek bijkomend belast door het sterk vervuilde water van de Helderbeek en de Halbeek.

De Mangelbeek wordt ernstig verontreinigd te Lillo-Houthalen, na de samenvloeiing met de erg vervuilde Broekbeek.

De Laambeek wordt zwaar verontreinigd door de Groenstraatbeek die de afvalwaters van Houthalen en door de indirecte lozingen.

Demer en Herk tenslotte zijn zeer sterk vervuild door huishoudelijke agrarische en industriële lozingen.

Graag vernam ik van de Gemeenschapsminister wat hij gaat doen om de slechte waterkwaliteit van deze Westlimburgse waterlopen te verbeteren en de veelsoortige vervuiling drastisch te saneren.

Antwoord

Naar aanleiding van zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen dat voor bedoelde waterlopen het Algemeen Waterzuiveringsprogramma (AWP), niveau III, voorbereid wordt door de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij.

Aan de hand hiervan wordt onder meer de aard, graad en herkomst van de verontreiniging bepaald.

Op basis van voornoemde gegevens, die eind 1986 zullen beschikbaar zijn, zal dan de nodige infrastructuur opgenomen worden in het investeringsprogramma 1987-1989.

Gelijktijdig actualiseert de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij de lozingsvergunningen voor bedrijven, die op oppervlaktewater lozen en wordt indien nodig een saneringsprogramma opgelegd.

Vraag nr. 152
van 17 maart 1986
van de heer J. GABRIELS

Collector voor industrieel afvalwater langs het Albertkanaal — Maatregelen bij eventuele lekken

Volgens de verleende lozingsvergunning van de VWZ van 7 februari 1985 bevatten de lozingen grote hoeveelheden uiterst bedenkelijke stoffen.

Belangrijke vraag is op welke wijze bij eventuele lekken in de collector deze lekken opgespoord worden.

1. Welke gevolgen zal dit hebben voor het drinkwater?
2. Hoe is het te verklaren dat volgens het decreet gepubliceerd in het BS van 20 juli 1985 inzake bescherming van het grondwater en met name volgens de artikelen 2 en 3 het verboden is om bepaalde stoffen doorheen waterwingebieden te transporteren evenals over de aanleg van leidingen van meer dan 100 meter?

Hoe kan de Gemeenschapsminister in het kader van dit decreet dan wel toelating geven tot het ingebruik nemen van deze collector?

Antwoord

In antwoord op de door het geachte lid gestelde vragen kan ik hem verwijzen naar het door mij verstrekte antwoord op de vraag nr. 176 van 14 april 1986.

Vraag nr. 159
van 21 maart 1986
van de heer M. GALLE

OVAM-eigendommen te Boom en Rumst- Terhagen — Terugvordering van de groep Heylen

Op 21 december 1983 besliste de Vlaamse Executieve, ingevolge een nota van de bevoegde Gemeenschapsminister, aan de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest machtiging te verlenen tot aankoop in der minne van de kleiput „Toback-Heylen” met het oog op het inrichten van een verantwoorde klasse 1, II en III-stortplaats. Voor de aankoop werd een maximumbedrag van 42 miljoen vastgelegd. Tegelijkertijd werd eveneens een bedrag van 8 miljoen vastgelegd als vergoeding voor het gebruik van een toegangsweg en voor de ontmanteling van de kleiwinningsinstallatie op het terrein.

In de loop van juli 1984 werd tussen de OVAM en de groep Heylen, als eigenaar van de bewuste kleiwinningsinstallatie en de toegangsweg een overeenkomst gesloten m.b.t. de modaliteiten van de ontmanteling van de installatie en het gebruik van de toegangsweg.

Het bedrag van 8 miljoen werd onmiddellijk uitbetaald alhoewel de tegenprestatie pas maanden later zou dienen geleverd te worden.

In januari 1985 werd de definitieve akte van aankoop der terreinen verleden. Alhoewel geredelijk mocht aangenomen worden dat, in navolging van de beslissing van de Vlaamse Executieve, de bevoegde Minister in de beroepsprocedure de OVAM vergunning zou verlenen voor de exploitatie van de geplande stortplaats (wat voordien zoals te verwachten door de Bestendige Deputatie van de provincie Antwerpen geweigerd werd), gebeurde dit niet. Als gevolg daarvan is het door de OVAM betaalde bedrag van 39.140.773 frank voor een — waardeloze — put een verloren investering. De overname door de Provincie

Antwerpen van het terrein, tegen dezelfde prijs, verandert niets aan deze vaststelling.

Mag ik van de geachte Minister vernemen welke maatregelen hij denkt te treffen om ook de 8 miljoen frank te recupereren die reeds in juli 1984 aan de groep Heylen betaald werd en waarvoor niet de minste tegenprestatie geleverd werd?

De kleiwinningsinstallatie werd immers niet ontmanteld en de toegangsweg tot het terrein ligt er nog altijd even vredig bij.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

In uitvoering van een beslissing van de Vlaamse Executieve van 21 december 1983 werd het kwestieuze terrein door de OVAM aangekocht en de aankoopakte werd verleden op 3 januari 1985. Voor deze transactie werd 47,3 miljoen frank betaald. In dit bedrag is 6 miljoen begrepen voor de verplaatsing van de kleiwinningsinstallatie en twee miljoen frank voor een vergoeding voor een supplementaire centrale toegangsweg.

Deze vergoedingen werden betaald in het licht van de totstandkoming van een stortplaats. Gelet op het niet afgeven van een vergunning door de Executieve, hebben de voornoemde bedingen nog weinig zin.

Momenteel worden met de provincie Antwerpen onderhandelingen gevoerd in het licht van de mogelijke bruikbaarheid van de erfdienstbaarheden door het provinciebestuur. Indien deze geen positief resultaat opleveren, zullen er met de Groep Heylen onderhandelingen gevoerd worden met betrekking tot de recuperatie der betaalde bedragen.

Vraag nr. 166 van 28 maart 1986 van de heer K. DILLEN

Remo-stortplaats te Houthalen en stortplaats te Tessenderlo — Analyseresultaten

Als gevolg van een dreigende grondwaterverontreiniging werden er peilputten geboord op en rond de Remo-stortplaats te Houthalen (huishoudelijk en industrieel afval) en de stortplaats te Tessenderlo (zonder vergunningen) die gebruikt wordt door Tessenderlo Chemie Tessenderlo. Tessenderlo Chemie Ham en de Limburgse Vinylmaatschappij.

Kan de Gemeenschapsminister me mededelen of de analyseresultaten beschikbaar zijn? Zo ja, wanneer worden ze gepubliceerd? Zo neen, waaraan is de vertraging te wijten?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

De dossiers Remo Houthalen en Tessenderlo zijn als volgt te onderscheiden.

1. Remo Houthalen

Op vraag van de Bestendige Deputatie van de Provincie Limburg wordt op en rond deze stortplaats op kosten van de huidige uitbater, een grondige hydrogeologische studie verricht door het LISEC en de LUC.

De resultaten hiervan zijn nog niet gekend.

Anderzijds worden in het kader van de lopende vergunning voor deze stortplaats om de veertien dagen stalen genomen uit de peilputten. Bovendien wordt op regelmatige tijdstippen een analyse uitgevoerd van het water uit het behandelingsbekken. In de loop van de maand mei 1986 zal een erkend laboratorium in aanwezigheid van de toezichthoudende ambtenaar van OVAM een nieuw watermonster uit de peilputten nemen. De analyseresultaten ervan worden niet gepubliceerd.

2. Vroeger industrieel stort van Tessenderlo Chemie

Deze stortplaats is op heden niet meer in uitbating. In het kader van het onderzoek van de Black-points in het Vlaamse Gewest is bovengenoemde stortplaats weerhouden om in 1986 onderworpen te worden aan een diepgaande hydrogeologische studie die tevens inhoudt dat de nodige saneringsmaatregelen worden voorgesteld. De studie wordt uitgevoerd in opdracht van de Directie Techniek en Onderzoek van de OVAM.

Vraag nr. 167 van 28 maart 1986 van de heer W. VAN DURME

Stortplaatsen Remo te Houthalen — Analyseresultaten

De stortplaatsen Remo te Houthalen voor huishoudelijk en industrieel afval en deze te Tessenderlo die gebruikt wordt door o.a. Tessenderlo Chemie. Tessenderlo Chemie Ham en de Limburgse Vinylmaatschappij dreigen het grondwater te verontreinigen. Als gevolg hiervan worden er verschillende peilputten geboord op en rond de genoemde stortplaatsen om de eventuele verontreiniging op te sporen.

Kan de heer Minister mij antwoorden op de volgende vragen.

1. Zijn er momenteel reeds resultaten van het onderzoek beschikbaar?
2. In bevestigend geval, welke zijn deze en welke conclusies worden hieruit getrokken voor de betrokken gebieden en worden hier eventueel meer algemeen geldende conclusies aan verbonden?

Antwoord

In antwoord op zijn vragen kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

De dossiers Remo Houthalen en Tessenderlo zijn als volgt te onderscheiden.

Remo Houthalen

Op vraag van de Bestendige Deputatie van de Prov. Limburg wordt op en rond deze stortplaats op kosten van de huidige uitbater, een grondige hydrogeologische studie verricht door het LISEC en de LUC.

De resultaten hiervan zijn nog niet gekend.

Anderzijds worden in het kader van de lopende vergunning voor deze stortplaats om de veertien dagen stalen genomen uit de peilputten.

Bovendien wordt op regelmatige tijdstippen een analyse uitgevoerd van het water uit het **behandelingsbekken**. In de loop van de maand mei 1986 zal een erkend laboratorium in aanwezigheid van de toezichthoudende ambtenaar van OVAM een nieuw watermonster uit de peilputten nemen. De analyseresultaten ervan worden niet gepubliceerd, maar vormen een element in de globale beoordeling van de stortplaats.

Vroeger industrieel stort van Tessenderlo Chemie

Deze stortplaats is op heden niet meer in **uitbating**. In het kader van het onderzoek van de Black-points in het Vlaamse Gewest is bovengenoemde stortplaats weerhouden om in 1986 onderworpen te worden aan een diepgaande **hydrogeologische** studie die tevens inhoudt dat de nodige saneringsmaatregelen worden voorgesteld. De studie wordt uitgevoerd in opdracht van de Directie Techniek en Onderzoek van de OVAM.

Vraag nr. 173
van 14 april 1986
van de heer J. GABRIELS

Illegaal industrieel stort te Tessenderlo — Controle en sanering

In de gemeente Tessenderlo bevindt zich een illegaal industrieel stort eigendom van een chemisch bedrijf aldaar. Het heeft een oppervlakte van 5 ha en bevat naast huishoudelijk afval, inerte materialen en industrieel afval. Er is ondermeer aangetoond dat er radioactief gips aanwezig is, en een recent onderzoek heeft uitgewezen dat er te veel kwik aanwezig zou zijn.

Graag had ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord vernomen op de volgende vragen.

1. Wie is de eigenaar van dit illegaal stort?
2. Sinds wanneer is dit stort in gebruik en wordt dit momenteel nog gebruikt?
3. Welke materialen werden hier gestort?
4. Welke vaststellingen zijn er gedaan t.o.v. **milieugevaarlijke** stoffen?
5. Welke maatregelen zijn er voorgesteld t.a.v. de sanering van dit stort? Op welke termijn zal dit gebeuren en op welke wijze?
6. Is het juist dat OVAM ter plaatse grote concentraties kwik heeft vastgesteld?

Antwoord

In antwoord op zijn vragen kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

De eigenaar van de desbetreffende oude stortplaats is Tessenderlo Chemie NV.

Bij de bombardementen van 1942 werd de toenmalige fabriek volledig vernield. Sindsdien werd steeds op dit terrein gestort. Op 20 april 1984 diende het bedrijf een vergunningsaanvraag in voor een klasse I-stortplaats.

Op 12 september 1985 verleende de Bestendige Deputatie van Limburg een vergunning voor een klasse III-stortplaats. Op 10 maart 1986 tekende de vzw Beter Leefmilieu Tessenderlo beroep aan tegen deze beslissing. Op basis hiervan werd de vergunning tot uitbaten van een klasse III-stortplaats geweigerd.

Sinds 10 maart 1986 wordt niet meer gestort op het bewuste terrein. De afvalstoffen worden sindsdien afgevoerd naar Remo te Houthalen.

In opdracht van de OVAM zal een studie uitgevoerd worden met betrekking tot deze problematiek, inclusief een voorstel tot sanering van het terrein.

Uit analyses is gebleken dat een bepaald monster een hoog gehalte aan kwik bevatte.

In dit verband gebeuren aanvullende boringen in de maand mei.

Vraag nr. 174
van 14 april 1986
van de heer J. GABRIELS

Pyrietstort te Tessenderlo — Sanering, kostprijs en controle

Ten gevolge van verbrandingsgassen voor de zwavelproductie is er in de gemeente Tessenderlo een pyrietstort aanwezig, waarin zich in de samenstelling van deze assen giftige stoffen bevinden.

Graag had ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord vernomen op de volgende vragen.

1. Sinds wanneer werd dit pyrietstort aangelegd?
2. Welke maatregelen werden door de overheid genomen om dit stort te saneren? Door wie zal dit gesaneerd worden? Tegen welke kostprijs?
3. Op welke wijze wordt deze sanering doorgevoerd?
4. Op welke wijze wordt controle uitgeoefend op deze sanering?
5. Waar in het Vlaamse land bevinden zich ingevolge de productie van zwavelzuur nog dergelijke storten en worden deze eveneens gesaneerd?
6. Zijn er sinds het decreet op de afvalstoffen nog vergunningen afgegeven voor het storten van afvalstoffen ingevolge productie van zwavelzuurproductie? Zo ja, waar en met welke omvang?

Antwoord

In antwoord op zijn vragen kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

De pyrietassen van de NV Tessenderlo Chemie worden op het betreffend terrein, langsheen het **Albertkanaal** te Tessenderlo opgeslagen sedert 1983.

Deze opslagplaats werd vergund in het kader van het ARAB, op aanvraag van de PVBA Boma, door de beslissing van het schepencollege van Tessenderlo dd. 28 maart 1983 en dit voor een periode van 30 jaar. Deze vergunningstermijn werd naderhand (beslissing dd. 28 mei 1984, eveneens van het schepencollege) teruggebracht tot 2 jaar. Bij de verlengingsaanvraag van de PVBA Boma ingediend bij het gemeentebestuur van Tessenderlo begin 1985, werd er door OVAM op gewezen dat betreffende opslagplaats vergunningsplichtig is in het kader van het decreet dd. 2 juli 1981 voor het beheer van afvalstoffen en dat er bijgevolg een vergunning in het kader van dit decreet dient te worden aangevraagd. Deze vergunningsaanvraag is momenteel in behandeling.

Aangezien uit waarnemingen ter plaatse en analysere-sultaten van het percolatiewater gebleken was dat betreffende pyrietasopslag een potentiële bron van verontreiniging naar het grondwater toe vormt, werden einde 1985 door de OVAM aan de NV Tessenderlo Chemie een aantal maatregelen opgelegd, namelijk :

- volledige afdekking van de berg pyrietas;
- verbod om nog afvalstoffen naar het betreffende terrein af te voeren;
- afbouw van de pyrietasberg met een realisatie ervan op korte termijn.

Ondertussen werden afdekkingswerken doorgevoerd, zodat momenteel de milieuverontreiniging ter plaatse tot een minimum wordt beperkt. De huidige geproduceerde **pyrietas** wordt voor recuperatiedoeleinden teruggevoerd naar Spanje zodat er momenteel op betreffend terrein geen **pyrietas** meer wordt aangevoerd. Inzake de realisatie van de afbouw van de huidige pyrietasberg zijn nog geen **preciese** gegevens voorhanden.

De sanering van het terrein zal dienen gepaard te gaan met de afvoer van de thans ter plaatse aanwezig zijnde pyrietas. De wijze waarop de definitieve sanering van het terrein zal dienen te worden gerealiseerd, zal bepaald worden op basis van onderzoeksresultaten. Het uitvoeren van de onderzoeken alsmede het opleggen van de verdere saneringsmaatregelen zal gebeuren in het kader van de vergunningsaanvraag van de PVBA Boma.

De controle van de saneringswerken, te weten de afdekkingswerken die ondertussen werden uitgevoerd en de verdere saneringsmaatregelen die in het kader van de vergunningsaanvraag van de PVBA Boma zullen worden opgelegd, gebeurt door de **OVAM**.

Er werden in het Vlaamse Gewest tot op heden geen stortplaatsen — opslagplaatsen voor **pyrietas** vergund in het kader van het Afvalstoffendecreet.

Vraag nr. 176

van 14 april 1986

van de heer J. GABRIELS

Collector voor industrieel afvalwater langs het Albertkanaal — Maatregelen tegen lekken

Volgens de verleende lozingsvergunning van de VWZ van 7 februari 1985 bevatten de lozingen grote hoeveelheden uiterst bedenkelijke stoffen.

Belangrijke vraag is op welke wijze zal bij eventuele lekken in de collector:

- a. deze lekken opgespoord worden ;
- b. welke gevolgen zal dit hebben voor het drinkwater;
- c. hoe is te verklaren dat volgens het decreet gepubliceerd in het BS van 20 juli 1985 inzake bescherming van het grondwater en met name volgens de artikelen 2 en 2 het verboden is om bepaalde stoffen doorheen waterwingebieden te transporteren evenals over de aanleg van leidingen van meer dan 100 m ?

Hoe kan de geachte Gemeenschapsminister in het kader van dit decreet dan wel toelating geven tot het ingebruik nemen van deze collector?

Antwoord

In antwoord op zijn verschillende vragen kan ik het geachte lid verwijzen naar mijn antwoord op de vraag nr. 175 van het geachte lid. Maatregelen ter bescherming van het grondwater tegen brak water zijn uitgewerkt in overleg met de betrokken drinkwatermaatschappij.

Wat zijn verwijzing naar het besluit van de Vlaamse Executieve van 27 maart 1985 betreft, kan ik mededelen, dat nog geen beschermingszones voor grondwater in de buurt van de collector zijn afgebakend. De betrokken drinkwatermaatschappijen dienen hier toe een dossier in te leiden.

Vraag nr. 183

van 17 april 1986

van de heer J. BOSMANS

Investeringsprojecten WZK in 1985 — Aantal en kostprijs

Kan de heer Gemeenschapsminister mededelen hoeveel investeringsprojecten **door** de WZK in 1985 aangegaan werden :

1. in onderaanneming;
2. op particuliere privé-terreinen.

Tevens vraag ik het bedrag van de hiervoor aangegane leningen en het bedrag van de uitgekeerde subsidies vanwege het **Vlaamse Gewest**.

Antwoord

Ik heb de eer het geachte **lid** ter kennis te brengen, dat de **WZK** in 1985, geen investeringsprojecten hetzij in onderaanneming **hetzij** op privé **terreinen**, heeft aangegaan.

Vraag nr. 190
van 17 april 1986
van mevrouw M. VOGELS

Controle lucht- en waterkwaliteit — Beleidsvisie

De zwakke schakel binnen ons Vlaams milieubeleid is het gebrek aan controlemogelijkheden op de lucht- en waterkwaliteit enerzijds en op de toepassing van de geldende normen anderzijds.

Tijdens een contact met het Centrum voor Lucht- en Waterverontreiniging (CLW) ingeschakeld in het nationaal meetnet (Verrebroek tot Schilde, Willebroek tot Nederlandse grens) stelde de directie dat men niet moet rekenen op een uitbreiding van de meetpunten in dit gebied. Gezien de budgettaire toestand denkt men eerder aan afbouw, aldus nog de directie van het CLW.

Kan de geachte Minister mij antwoorden op de volgende vragen.

Zijn de uitlatingen van de directie van het CLW tekenend voor het gevoerde beleid ter zake?

Welk beleid wil de heer Minister voeren met betrekking tot de controle op lucht- en waterkwaliteit enerzijds en op de toepassing van de geldende normen anderzijds?

Antwoord

In antwoord op haar vragen kan ik het geachte lid mededelen dat in het Vlaamse Gewest men globaal een onderscheid kan maken tussen twee soorten meetsystemen waarvan de resultaten bij mijn beleid gebruikt worden.

- a. Meetnetten en meetsystemen waarvan de aankoop, het onderhoud en het beheer tot de bevoegdheid van de nationale overheid behoren. bv. het automatisch meetnet lucht, het zwavel-rook meetnet.
- b. Meetsystemen waarvan de aankoop, het onderhoud en het beheer rechtstreeks onder mijn bevoegdheid vallen bv. de meetnetten te Tessenderlo, Zeebrugge, Willebroek, enz. . . .

Wat eerstgenoemde betreft meen ik dat de vraag dus aan de nationale overheid dient gesteld te worden. Wat laatstgenoemde betreft kan ik stellen dat de meetsystemen opgericht worden en ook regelmatig aangepast worden in functie van de behoeften van mijn beleid. Op dit ogenblik is er evenwel geen reductie van de meetsystemen gepland.

Mijn beleid is erop gericht de reële kwaliteit van water en lucht in overeenstemming te brengen en te houden met de geldende normen. Bij de evaluatie van deze kwaliteit wordt gebruik gemaakt van alle bestaande informatiesystemen o.m. de meetnetten voor het meten van luchtkwaliteit. Waar deze systemen ontoereikend zijn, worden op mijn initiatief en uiteraard binnen de budgettaire mogelijkheden aanvullende meetsystemen uitgebouwd.

Aldus wordt in 1986 een net voor het meten van de luchtkwaliteit in natuurgebieden opgericht.

Vraag nr. 191
van 18 april 1986
van mevrouw O. LEFEBER

Inventarisatie schade veroorzaakt door zure regen — Stand van zaken

Bestaat de mogelijkheid een inventaris te geven over wat er reeds werd gedaan in het Vlaamse land in verband met de zure neerslag?

Is er reeds een inventaris opgemaakt van de schade aan :

- de gezondheid van de bevolking;
- het leefmilieu;
- de gebouwen en dergelijke in Vlaanderen ?

Zo ja, op welke kostprijs per jaar kan deze schade en het herstel berekend worden?

Antwoord

In antwoord op haar vragen kan ik het geachte lid mededelen dat in het Vlaamse Gewest meerdere studies werden uitgevoerd en onderzoeken werden verricht inzake de verzuringsbronnen, de emissie, de depositie en het atmosferische transport van verzurende contaminanten, alsmede inzake de effecten op monumenten, planten, bossen, de bodem en het aquatisch ecosysteem.

De laatste jaren werden onder meer door de Vlaamse Gemeenschap volgende onderzoeksprojecten gefinancierd :

- effecten van luchtpollutie op historische gebouwen ;
- bossterfte en luchtverontreiniging;
- emissie-inventarisatie voor de Vlaamse regio;
- pollutietransport van zwaveldioxydes over het Vlaamse grondgebied;
- bestrijdingstechnologie tegen luchtverontreiniging;
- referentiesituatie van de zwaveldioxyde-verontreiniging rond Antwerpen ;
- permanent biologisch meetnet;
- verzuring van de bodem:
 geurhinderbestrijding met onder meer ammoniak;
- gebruik van dierlijk mest en verliezen van stikstof;
- uitwassing van nutriënten langs draineerstelsel, bronnen van eutrofiëring.

Wat betreft de inventarisatie van de schade aan de gezondheid van de bevolking kan gesteld worden dat zoiets op het huidige ogenblik niet mogelijk is.

De Wereld Gezondheids Organisatie heeft in 1985 in een vergadering van internationale experts het probleem onderzocht. Er waren geen duidelijke aanwijzingen van directe effecten van zure regen op de menselijke gezondheid. Wel zijn er natuurlijk talrijke indirecte effecten, zoals een mogelijke grotere transfert

van zware metalen naar de mens door het verhogen van de mobiliteit van de zware metalen in de bodem. De verscheidenheid, de complexiteit en de onzekerheid van de mogelijke effecten laat niet toe een inventarisatie en kostprijsberekening te maken.

Uit de verschillende studies blijken o.m. de omvang en de oorzaken van het verschijnsel zelf van de zure regen. Ook zijn er reeds eenduidige aanwijzingen over sommige leefmilieueffecten bv. de verzuring van de Kempische vennen. Voor een aantal verschijnselen blijft het evenwel onduidelijk in welke mate het verschijnsel zure depositie de reële oorzaak is. Een preciese evaluatie — en kostprijsberekening van de leefmilieueffecten blijft bijgevolg in het huidig stadium van de wetenschappelijke kennis ter zake, een moeilijke en riskante zaak. Ik ben echter van mening dat bij voldoende kennis van de oorzaken en mechanismen van de verzuring een inventarisatie van de mogelijke schade aan het leefmilieu, geen noodzakelijke conditie is om een anti-verzuringsbeleid te kunnen voeren.

Uit het onderzoek naar de invloed van de luchtpollutie op de verwerking van historische gebouwen, zou moeten blijken wat de relatie is tussen emissies en immissies van luchtpolluenten en de degradatie van materialen. Aldus zal bij het verder uitwerken van de emissiereductiemaatregelen met deze factoren kunnen rekening gehouden worden.

Vraag nr. 192
van 21 april 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Dienst bosbeheer — Maatregelen tegen onderbezetting personeelskader

Het personeelskader van het „Bosbeheer” is nog altijd niet aangepast aan de huidige behoeften en beschikt op verre na niet over voldoende personeel om zijn taak naar behoren te vervullen.

Het uitblijven van een aanpassing van het kader zal de kwaliteit van het bosbeheer onvermijdelijk ernstig schaden.

Graag vernam ik van de Gemeenschapsminister:

1. of hij op de hoogte is van de hogervermelde noodzaak het personeelskader aan te passen?
2. Wanneer deze aanpassing zal geschieden?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid te laten weten dat voor het ogenblik voorstellen worden onderzocht die een aanpassing van het kader van de Dienst Bos- en Groenbeheer nastreven. De wijzigingen beogen in de eerste plaats een omschakeling van bepaalde graden zodat een betere verdeling van de taken mogelijk wordt.

De verantwoordelijken voor het beheer van de bossen zullen aldus over meer tijd beschikken om zich hoofdzakelijk met dit beheer in te laten.

Vraag nr. 196
van 23 april 1986
van de heer P. PEETERS

Kwaliteitscontrole van put- en leidingwater bij voedingsbedrijven — Organisatie

Op 25 maart ll. stelde ik aan de geachte Minister een parlementaire vraag (nr. 161) over de leemte die ontstaan is met betrekking tot de organisatie van het kwaliteitsonderzoek van put- en leidingwater bij bedrijven die voedingswaren produceren voor export en dit ten gevolge van de overdracht aan de Gemeenschappen van de bevoegdheid over de drinkwatervoorziening.

De geachte Gemeenschapsminister antwoordde dat het nationale Ministerie van Volksgezondheid wel degelijk bevoegd is voor de reglementering van de kwaliteit van het water in voedingswaren, maar dat er nergens specifieke voorschriften bestaan in verband met het wateronderzoek in bedrijven die voedingswaren produceren voor de export.

Mijns inziens vergist de geachte Minister zich hier echter.

Deze bedrijven worden door het Ministerie van Volksgezondheid en door de landen waarnaar deze voedingswaren worden uitgevoerd kwaliteitscontroles opgelegd van het put- en/of leidingwater.

De inspecteurs schreven aan deze bedrijven dat deze controles ten gevolge van de bevoegdheidsoverdrachten nu moeten worden uitgevoerd door het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, wat trouwens aansluit bij omzendbrief nr. WBB/85/2 van 1 september 1985.

De geachte Minister sta mij derhalve toe mijn vragen te hernemen.

1. Wie moet de analyse van het put- en leidingwater uitvoeren?
2. Wie is naar analogie met omzendbrief WBB/85/2 organisatorisch bevoegd (college van burgemeester en schepenen, provinciale gezondheidsinspectie, AROL, . . .)?
3. Door wie moeten de kosten van het waterkwaliteitsonderzoek worden gedragen?

Antwoord

Ik kan het geachte lid bevestigen, dat de omzendbrief WBB/85/2 een regeling omvat, die volledig los staat van de door het geachte lid geschetste problematiek in het belang van de volksgezondheid.

Wanneer bedrijven die voedingswaren exporteren naar het buitenland door het Ministerie van Volksgezondheid de verplichting wordt opgelegd het gebruikte put- of leidingwater te controleren, gebeurt dit waarschijnlijk in het kader van de eetwareninspectie, welke onder de bevoegdheid van de nationale Regering ressorteert.

Wanneer andere landen bijzondere kwaliteitseisen stellen bij import van voedingswaren, is dat uiteraard

een aangelegenheid, die niet onder mijn bevoegdheid ressorteert.

Vraag nr. 198
van 24 april 1986
van de heer L. VANHORENBEEK

Ziekenhuizen — Plaatsgebrek voor brandwondenpatiënten

In onze parlementaire vraag nr. 60 dd. 19 maart 1986 aan de Staatssecretaris voor Volksgezondheid en gehandicaptenbeleid deelden wij mede vernomen te hebben als zouden in de loop van 1985 patiënten met ernstige brandwonden ingevolge overbezetting binnen de brandwondencentra respectievelijk 12 en mogelijk 8 gevallen, niet onmiddellijk opgenomen konden worden waardoor kostbare tijd met ontersprekelijk op medisch vlak nefaste gevolgen, verloren ging.

Het verbaast ons in het antwoord van de Staatssecretaris te moeten lezen dat er overigens, anno 1986, in dit land niet eens erkenningsnormen voor brandwondencentra bestaan.

Aangezien de Staatssecretaris ons voor nadere informatie en toelichting doorverwees naar de Gemeenschapsministers voor Volksgezondheid en overwegende dat wij geen lid zijn van de Waalse Raad en derhalve de Waalse bevoegde Staatssecretaris hierover niet kunnen ondervragen, zouden wij van de Vlaamse Gemeenschapsminister gaarne vernemen, opgesplitst voor Wallonië en Vlaanderen, en dit voor 1985:

- het aantal slachtoffers van zware brandwonden dat ingevolge plaatsgebrek in de brandwondencentra niet of niet onmiddellijk kon worden opgenomen en derhalve — voorlopig of definitief — verzorgd werd buiten deze daartoe speciaal ingerichte centra;
- het totaal aantal slachtoffers per gemeenschap in 1985;
- in bijkomende orde :
 - het aantal arbeidsongevallen;
 - het aantal kinderen.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat de gestelde problematiek rond de behandeling van brandwondenpatiënten niet behoort tot de bevoegdheid van de Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Leefmilieu, maar wel tot de bevoegdheid van het nationale Ministerie van Volksgezondheid en van het Gezin.

Vraag nr. 199
van 24 april 1986
van de heer L. VANHORENBEEK

TGV-verbinding — Bescherming Heverleebos-Meerdaalwoud

Niettegenstaande de Gemeenschapsminister van Bin-

nenlandse Aangelegenheden en Ruimtelijke Ordening ingevolge onze parlementaire vraag zich niet kon uitspreken inzake de TGV-verbinding doorheen Vlaanderen, doen hardnekkige geruchten de ronde volgens dewelke één van de genoemde projecten bij een mogelijke aanleg van dit spoor doorheen Heverleebos-Meerdaalwoud zou lopen.

Dit unieke natuurgebied, reeds geschonden door de aanleg van de E5, zou derhalve opnieuw ernstig te lijden krijgen alhoewel het als landschap beschermd is (KB 13 september 1971).

Overwegende dat bijzondere beschermingsmaatregelen tot de materie van het leefmilieu behoren, zouden wij willen vernemen of hij al dan niet reeds besloten heeft dat dit beschermd landschap onder geen beding mag afgetakeld worden.

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid te laten weten dat ik, evenmin als mijn collega van Binnenlandse Aangelegenheden en Ruimtelijke Ordening, mij kan uitspreken over het eventueel tracé van de TGV-verbinding doorheen België, omdat de verschillende voorgestelde tracés mij niet bekend zijn.

Vraag nr. 207
van 5 mei 1986
van de heer E. DERYCKE

Controle-artsen voor het overheidspersoneel — Resultaten

Kan de geachte Minister mij een antwoord verstrekken op volgende vragen.

1. Zijn alle voorgenomen tachtig artsen aangesteld en hoe zijn ze verspreid over het Vlaamse land?
2. Welke is de kostprijs van het in werking stellen van de controle-artsen na meer dan 6 maanden dienst?
3. Hoeveel controleonderzoeken werden er gedaan en welke zijn de resultaten op wat toch de bedoeling leek van de aanstelling van de artsen, nl. de bestrijding van het absenteïsme bij de ambtenaren?
 Zijn hieromtrent reeds resultaten bekend en zijn er vergelijkingen te trekken met de vroegere situatie?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat het onderwerp van zijn vraag behoort tot de bevoegdheid van Mevrouw W. De-meester-De Meyer, Staatssecretaris voor Volksgezondheid en Gehandicaptenbeleid, aan wie zij werd toegezonden voor verder gevolg.

J. PEDE
**GEMEENSCHAPSMINISTER VAN BINNEN-
 LANDSE AANGELEGENHEDEN EN
 RUIMTELIJKE ORDENING**

Vraag nr. 42
van 14 februari 1986
van de heer A. DE BEUL

Cultuurtechnische werken — Bouwvergunning

Bij brief van 3 augustus 1981 verzocht de Staatssecretaris voor Streekeconomie en de Ruimtelijke Ordening, de Raad van State om een advies met betrekking tot het vergunningsplichtig zijn, van cultuurtechnische werken. In het advies van de Raad van State van 18 februari 1982 (nr. A.27.602/VII-803) wordt als besluit gesteld:

1. „De ruilverkavelingscomités zijn gehouden een bouwvergunning aan te vragen voor het uitvoeren van cultuurtechnische werken, in zones die binnen de reikwijdte van artikel 44, § 1, van de wet houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw vallen.”
2. „Ten einde de mogelijkheid van strijdige beslissingen te beperken zou de Minister of zijn gemachtigde op een aanvraag om vergunning welke ingediend is op grond van artikel 48 van de wet van 29 maart 1962, pas mogen beschikken nadat de Koning zijn goedkeuring zal hebben gegeven van het plan van de uit te voeren cultuurtechnische werken, en nadat hij in voorkomend geval tot de herziening van de bestaande gewestplannen en plannen van aanleg zou hebben besloten.” . . .

Momenteel storen de verkavelingscomités zich niet aan dit advies.

Gaarne vernam ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord op de volgende vragen.

1. Werd het advies van de Raad van State door de ruilverkavelingscomités, bij hun aanvragen in 1983, 1984 en 1985 gerespecteerd? Hoeveel aanvragen werden in die jaren afgegeven zonder dat een bouwvergunning werd gevraagd?
2. Werd de huidige, bevoegde Gemeenschapsminister reeds gewezen op het bestaan van dit advies van de Raad van State?
3. Worden sinds 9 december 1985 de werken aan ruilverkavelingen stilgelegd wanneer een bouwvergunning ontbreekt? In hoeveel gevallen is dit reeds gebeurd?
4. Wat zal er gebeuren met de ruilverkavelingen die na het advies van de Raad van State, werden uitgevoerd zonder bouwvergunning? Hoeveel proces-verbalen werden in 1983, 1984, 1985 en 1986 reeds opgesteld in dit verband?
5. Zal in deze gevallen van bouwvoertreding een herstel in vroegere toestand, een meerwaarde of regularisatie worden voorgesteld?

Antwoord

Vooreerst dient gesteld dat bovengenoemd advies ingewonnen werd door mijn geachte voorganger. Blijk-

baar heeft hij het niet opportuun geacht dit advies te verspreiden bij AROL en bij de ruilverkavelingscomités. Als gevolg daarvan houden de comités zich nog steeds aan het standpunt dat er voor werken uitgevoerd overeenkomstig de wet op de ruilverkaveling geen bouwvergunning dient aangevraagd te worden.

Gezien de Raad van State in zijn advies van 18 februari 1982 er formeel op wijst dat de ruilverkavelingscomités ertoe gehouden zijn een bouwvergunning aan te vragen voor het uitvoeren van cultuurtechnische werken, wanneer deze overeenkomstig art. 44 van de stedenbouwwet bouwvergunningsplichtig zijn, zal ik opdracht geven aan AROL dit advies te verspreiden bij de administratie en bij de ruilverkavelingscomités. Tevens zal medegedeeld worden dat de ambtenaren van het Bestuur van de Ruimtelijke Ordening, die betrokken zijn bij deze ruilverkavelingsoperaties, ertoe gehouden zijn erop te waken dat deze wettelijk voorziene verplichtingen tot aanvraag van een bouwvergunning nageleefd worden. Het kan immers nooit de bedoeling zijn dat de overheid zelf haar eigen wetten niet respecteert.

Wat uw vragen zelf betreft, kan ik u het volgende mededelen.

1. Het advies van de Raad van State werd niet gerespecteerd door de ruilverkavelingscomités. Statistische gegevens zijn mij niet bekend, gezien ik niet bevoegd ben wat de ruilverkavelingsoperaties zelf betreft.
2. Naar aanleiding van uw vraag werd mij nu pas dit advies van de Raad van State ter kennis gebracht.
3. en 4. Het is mij niet bekend dat er werken en ruilverkavelingen zouden stilgelegd of geverbaliseerd zijn op basis van de visie, zoals ze uiteengezet werd in dat advies van de Raad van State.
5. Pas nadat het onderzoek zal afgerond zijn betreffende de juridische toestand van deze ruilverkavelingen, kan onderzocht worden of er herstelmaatregelen dienen opgelegd te worden.

Tenslotte kan medegedeeld worden dat de Dienst Coördinatie en Planning van de Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu mij een nota voorbereidt over de problematiek van de ruilverkaveling in verband met de toepassing van artikel 48 van de wet op de stedenbouw en van het Koninklijk Besluit van 25 maart 1981 tot vaststelling voor het Vlaamse Gewest van de op openbaar domein door publiekrechtelijke rechtspersonen uit te voeren werken of te verrichten handelingen waarvoor wegens hun geringe omvang geen vergunning vereist is. (Belgisch Staatsblad van 10 februari 1984).

Vraag nr. 82
van 14 april 1986
van de heer A. DE BEUL

Mini-decreet — Statistieken

Het decreet van 28 juni 1984 is een decreet dat heel wat stof deed opwaaien. De bezwaren tegen dit mini-decreet zijn voldoende bekend. Uit statistieken van

de provinciale directies blijkt dat de voornaamste kritiek, de aantasting van de open ruimte en inzonder de agrarische gebieden, bosgebieden, parkgebieden en bufferzones, bewaarheid wordt.

Voor de periode januari tot oktober 1985 blijken op 529 aanvragen voor Vlaanderen er zich 3 in de zone gemeenschapsvoorziening, 20 in het industriegebied, 449 in het agrarisch gebied, 47 in bosgebieden, groengebieden, parkgebieden en bufferzones, 2 in het recreatiegebied, 8 in het woongebied en 1 in het woonuitbreidingsgebied te situeren.

Deze cijfers zijn slechts partieel en door het hanteren van verschillende modellen van statistieken door de verschillende provinciale directies is een interpretatie niet eenvoudig. Wat echter onomstootbaar blijkt is dat de druk op de groene gebieden zeer sterk is vermits 90% van de aanvragen zich in deze gebieden situeren.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Zijn deze cijfers u bekend? Welke nieuwe gegevens zijn nog bijkomend voorhanden?
2. De wijze waarop deze statistieken werden opgesteld maken diepgaande analyse onmogelijk. Welke richtlijnen zal u verstrekken opdat éénvormige en hanteerbare statistieken worden opgesteld? Het zou nuttig zijn dat deze statistieken zouden aanduiden welke afwijkingen (bestemmingswijziging, uitbreiden) voor welk soort gebouwen, in welke zone werden aangevraagd, geweigerd en toegeestaan.
3. Welke conclusies trekt u uit deze eerste statistieken? Meent u niet dat het mini-decreet in de eerste plaats dringend moet geheroriënteerd worden?

Antwoord

Ingevolge zijn schriftelijke vraag dd. 14 april 1986 heb ik de eer het geachte lid het volgende mee te delen over de verschillende punten.

1. Deze cijfers worden manueel verzameld bij de administratie, op maandelijkse basis en per provincie.

Recente gegevens werden niet geglobaliseerd.

2. De statistieken die opgemaakt worden over de toepassing van het mini-decreet zijn analoog aan het algemeen periodiek statistisch materiaal inzake bouw- en verkavelingsvergunningen.

Ik wil er het geachte lid op wijzen dat in het algemeen de hanteerbaarheid van dergelijke statistieken gering is wanneer het gaat om diepgaande inhoudelijke analyses. Richtlijnen die de hanteerbaarheid van de statistieken en de éénvormigheid in opmaak tussen de provinciale directies beogen zijn thans nog in onderzoek bij de administratie.

Ze vormen ondermeer een onderdeel van het onderzoeksprogramma inzake informaticatoepassing „automatische dossiers“.

Slechts in dat kader is het mogelijk met een minimum aan input het statistisch materiaal voor

diepgaande inhoudelijke analyses bruikbaar te maken.

3. De belangrijkste conclusie die uit de huidige statistieken kan getrokken worden is dat er een vrij ruime toepassing is van de geboden wettelijke mogelijkheden van het mini-decreet.

Bij de aanpassing van de stedenbouwwet zal onderzocht worden of het mini-decreet in zijn toepassingen een knelpunt vormt.

Vraag nr. 83

van 15 april 1986

van de heer J. SLEECKX

Waterspaarbekken te Duffel- Rumst — Naleving gewestplan

In verband met mijn parlementaire vraag nr. 53 van 5 maart 1986 wens ik nog de volgende bijkomende vragen te stellen.

1. Artikel 20 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen (BS 10 februari 1973) schrijft voor dat bouwwerken voor openbare diensten en gemeenschapsvoorzieningen ook buiten de daarvoor speciaal bestemde gebieden kunnen worden toegeestaan op voorwaarde echter dat ze verenigbaar zijn met de algemene bestemming en met het architectonisch karakter van het betrokken gebied. Beantwoorden deze gigantische werken die een ganse streek totaal veranderen (kappen van ca. 50.000 bomen e.a. natuurlijke ingrepen) aan het architectonisch karakter van het betrokken gebied (agrarisch-natuurgebied).
2. Volgens uw antwoord op mijn parlementaire vraag (zie hoger) mag onder bepaalde voorwaarden afgeweken worden van de voorzieningen van het gewestplan. Zijn deze voorwaarden beperkt tot deze opgesomd in uw antwoord nr. 1 of zijn er nog andere? Zo ja, welke zijn deze? Werd daar eventueel aan voldaan?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid het volgende mede te delen.

1. Tot op heden werden de begrippen „algemene bestemming” en „architectonisch karakter” van het gebied steeds in zeer ruime zin geïnterpreteerd zodat op basis van art. 20 o.m. volgende werken werden goedgekeurd: waterzuiveringsinstallaties, bejaardenwoningen, hoogspanningsleidingen, wegen, sporthallen, klinieken of soortgelijke instellingen, waterspaarbekkens, stortterreinen, enz.
2. Naast de voorwaarden vermeld in het koninklijk besluit 28.12.72 wat betreft artikel 20 werd aan de bevoegde administratie ook als richtlijn gegeven dat voor de toepassing van art. 20 er een dwingende en absolute noodzaak moet zijn (in tijd en ruimte) en dat het nut voor de gemeenschap moet bewezen zijn. In dezelfde richtlijn staat bovendien vermeld: „Omdat het uiteraard haast onmogelijk

is een scherpe lijn te trekken voor welke gevallen artikel 20 al dan niet van toepassing kan zijn, dient onderscheid gemaakt tussen die inrichtingen die door hun aard in aanmerking kunnen komen voor de toepassing van artikel 20, en de inrichtingen die in principe thuishoren in een woongebied of een geëigende zone, maar die omwille van een aantal omstandigheden niet voorzien zijn op het gewestplan.

In deze laatste gevallen is een nader onderzoek m.b.t. de toepassing van artikel 20 nodig en dient deze aangelegenheid voorgelegd aan het Staatssecretariaat."

Tenslotte blijft gesteld dat het hier *een uitzonderingsprincipe* betreft waarvan de rechtvaardiging gelegen is in de bevordering van het algemeen belang.

Vraag nr. 85
van 16 april 1986
van de heer A. DE BEUL

Mini-decreet — Interpretatie problemen en herwerking

Het mini-decreet van 28 juni 1984 is dringend aan herziening toe. Uit voorlopige statistieken blijkt dat vooral de groene zones nog verder in de verdrukking komen. De beleidsverklaring van de Vlaamse Executieve noopt tot een dergelijke aanpassing; immers door het mini-decreet komt de open ruimte steeds meer in de verdrukking. De doelstelling van de Vlaamse Executieve, het vrijwaren van de open ruimte, kan slechts waar gemaakt worden via het drastisch herdenken van het mini-decreet. Niet alleen het mini-decreet zelf maar vooral de bijkomende interpretaties en de manier waarop het mini-decreet in de praktijk toegepast wordt, nopen hiertoe.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Hoe kan het opstellen van een beleidsplan — zoals in de beleidsverklaring van de Vlaamse Executieve wordt vermeld — nog zinvol zijn, wanneer één van de vooropgestelde doelstellingen, het vrijwaren van de open ruimte, door de filosofie en de toepassing van het mini-decreet steeds verder wordt ondergraven?
2. Uit de statistieken over de toepassing van het mini-decreet blijkt dat sommige provinciale directies de „afwijkingen” op basis van het mini-decreet, zonder meer toestaan. Het automatisme waarmee deze afwijkingen worden toegestaan, moet teruggedrongen worden. De toepassing van een aantal artikelen dient hierom dringend verduidelijkt te worden. Voorziet u via een uitvoeringsbesluit of een omzendbrief een verduidelijking van het mini-decreet? Zal hierin het terugdringen van de afwijkingen centraal staan?
3. De „afwijkingen” van het mini-decreet kunnen slechts doeltreffend ingeperkt worden, indien klaar, duidelijk en op een strikte wijze — zonder nog bijkomende verruimende interpretatiemogelijkheid — wordt aangegeven van welke zones

geen afwijkingen mogelijk zijn. Welke initiatieven zal u op dit vlak nemen? Wanneer voorziet u de publikatie van dit „vierde” uitvoeringsbesluit?

4. Voorziet u het intrekken van het schrijven van 30 mei 1985 van de waarnemende directeur (AROL/AD/BB/A/ 119 1) aan alle diensthoofden). Dit schrijven had als bedoeling een aantal begrippen van het decreet van 28 juni 1984 te verduidelijken. Deze brief gaf in plaats van verduidelijking nog extra interpretatieproblemen.
5. In de commissies voor ruimtelijke ordening verklaarde u dat de onduidelijke toepassingen van het mini-decreet, door u als een knelpunt worden ervaren. Welke concrete aanpassingen stelt u in het vooruitzicht?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mede te delen dat de Vlaamse Regering haar beleid, dus ook het vrijwaren van de open ruimte, dient te realiseren binnen het bestaande wettelijk kader. Hierbij behoort het decreet van 28 juni 1984.

Zoals blijkt, ondermeer uit de Parlementaire Handelingen nr. 29 van 26 juni 1984, had de wetgever bij de goedkeuring van dit mini-decreet volgende bedoelingen:

- een aantal gebruikswijzigingen van gebouwen afhankelijk maken van een voorafgaande vergunning om de bestemmingen van de gewestplannen veilig te stellen;
- meer dan 20 percent uitbreidingen van woningen en van bedrijfsgebouwen buiten de daartoe voorziene gebieden te kunnen toestaan om sociaal-economische redenen en voor zover de goede ruimtelijke ordening er niet door in het gedrang komt. Hierbij werd uitgegaan van de overweging dat de gewestplannen zelf, overeenkomstig art. 1 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedsbouw, mede vanuit sociaal en economisch oogpunt werden ontworpen.

Het is duidelijk dat het mini-decreet slechts volledig tegemoet kan komen aan deze bedoelingen na goedkeuring van het zogenaamde „vierde” uitvoeringsbesluit dat de gebieden vastlegt waarbinnen het decreet niet of slechts gedeeltelijk van toepassing is.

In verband hiermee kan ik u mededelen dat de Vlaamse Regering reeds op 19 december 1984 een ontwerpbesluit heeft aanvaard houdende bepaling van die gebieden van de gewestplannen waarbinnen de afwijkingen in verband met het ver- of herbouwen of uitbreiden van bestaande vergunde gebouwen slechts gedeeltelijk of helemaal niet toepasbaar zijn. OP 15 januari 1985 heeft de Raad van State daar een advies over uitgebracht hetwelk een totale aanpassing van het ontwerp nodig maakt.

Dit ontwerp-besluit alsmede het advies van de Raad van State werd aan de gemachtigde ambtenaar toegestuurd teneinde in hun adviezen met de daarin vermelde overwegingen rekening te willen houden.

Mijn geachte voorganger heeft aan AROL gevraagd om een herwerking te maken van dat ontwerp-be-

sluit. Ik zal aan de administratie opdracht geven de opmaak van dat uitvoeringsbesluit te willen bespoedigen. In het licht van dat besluit wordt een globale herwerking van de richtlijnen omtrent het mini-decreet noodzakelijk geacht.

Ik acht het vierde uitvoeringsbesluit zeer belangrijk voor de bescherming van de open ruimte. Pas wanneer dit besluit van kracht zal zijn kan worden nagegaan of het mini-decreet nadelig is voor de open ruimte en of een aanpassing van de wet al dan niet moet overwogen worden. Inmiddels wordt een onderzoek ingesteld naar de huidige wijze van toepassing van het mini-decreet om waar nodig de instructies aan te passen voor een correcte uitvoering en om eventueel bij herziening van de stedenbouwwet art. 78 en 79 aan te passen.

Vraag nr. 89
van 18 april 1986
van de heer A. DE BEUL

Verkaveling te Wezenbeek- Oppem — Wijziging van bestemming

De gemeenteraad van de faciliteitengemeente Wezenbeek-Oppem keurde het wegracé van een verkaveling goed. Deze verkaveling is gelegen achter de Sterrebeekse hippodroom, tussen de Leopold III-laan en de Oudergemse weg. Deze verkaveling van 7 ha sluit aan bij de wijk Ban Eik.

De verkaveling is gelegen in een agrarische zone (gewestplan 39 maart 1979). Men motiveert deze verkaveling door te verwijzen naar een zogenaamde procedurefout bij overgang van het ontwerp gewestplan naar het definitief gewestplan. In het ontwerp gewestplan was sprake van landelijk gebied en werd de gele kleur niet gebruikt: deze werd evenwel in het definitief gewestplan zonder enige discussie aangeduid.

De verkavelaar en de gemeenteraad menen echter dat hierdoor een procedurefout is gemaakt en dat hierdoor geen bestemming aan het gebied is gegeven. Ze menen dat dit gebied een bestemming zal moeten krijgen die volgens hen het meest logisch is.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Het betwisten van de bestemming van dit gebied door te verwijzen naar een procedurefout, is volgens ons niet haalbaar omdat nooit tegen de witte kleur — landelijk gebied — een bezwaar werd ingediend en de regionale commissie voor advies evenmin in deze zin heeft geadviseerd. Kan u deze stelling onderschrijven?
2. Het verkavelen van dat gebied is totaal in tegenstrijd met het gewestplan dat agrarisch gebied voorziet. Zal u een bestemmingswijziging via deze verkaveling toestaan? Stelt u een wijziging van het gewestplan in het vooruitzicht?

Antwoord

Ingevolge zijn parlementaire vraag nr. 89 heb ik de eer het geachte lid het volgende mee te delen.

1. Het door geachte lid gestelde is gebaseerd op foutieve gegevens inzake zoneringen en procedures. Volgende elementen met betrekking tot de zonering van de recent ingediende verkaveling zijn van belang.

- De zonering van het ontwerp-gewestplan is woonuitbreidingsgebied (wit met rode ruitarcering) en niet landelijk gebied zoals de interpellant stelt.
- De zonering van het KB gewestplan dd. 7.3.1977 is landschappelijk waardevol agrarisch gebied en niet agrarisch gebied zoals de interpellant stelt.
- Er is een verzoekschrift dd. 7 juli 1977 van de verkavelaar bij de Raad van State.

Het arrest nr. 23620 dd. 25 oktober 1983 vernietigt het KB gewestplan voor het gedeelte dat betrekking heeft op de recent ingediende verkaveling.

De juridische basis van de bestemming van bedoelde percelen ontbreekt.

2. Het beoordelen van deze verkaveling zal gebaseerd zijn op alle elementen van goede ruimtelijke ordening. Het is voorbarig op de behandeling van de aanvraag vooruit te lopen. Ik beschik thans niet over de nodige elementen om een wijziging van het gewestplan in het vooruitzicht te stellen, gezien het probleem van de gedeeltelijke vernietigingen van het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse in zijn globaliteit zal dienen bekeken te worden.

T. KELCHTERMANS
GEMEENSCHAPS MINISTER VAN ONDER-
WIJS EN VORMING

'Vraag nr. 18
van 3 april 1986
van de heer J. SAUWENS

Onderricht geschiedenis — Vlaamse Beweging

Als verantwoordelijke voor Vorming en Onderwijs binnen de Vlaamse Executieve is het één van uw prioriteiten om de geschiedenis van het Vlaamse volk, zijn wording tot zelfstandigheid aan de Vlamingen in het algemeen en de jonge Vlamingen in het bijzonder meer bekend te maken. In het bijzonder dient er aandacht te worden geschonken aan de Vlaamse Beweging als cultuurbeweging, als nationale beweging en als sociale beweging.

Mag ik van u vernemen welke initiatieven u reeds genomen heeft en binnenkort hopelijk zult nemen om naar de Vlaamse bevolking toe deze opties uit te dragen? Gaat u ermee akkoord dat het algemeen historisch bewustzijn van de geschiedenis van het eigen volk een belangrijke herdoop betekent naar de maatschappelijke situering van onze Gemeenschap in de hedendaagse tijd?

Antwoord

Het geachte lid gelieve te vernemen dat in het **rijks**-secundair onderwijs ruim aandacht wordt besteed aan de geschiedenis van het Vlaamse volk en meer in het bijzonder aan de geschiedenis van de Vlaamse Beweging.

Deze thematiek is verplichte leerstof in de lessen Geschiedenis en Maatschappijleer van alle studierichtingen, algemeen vormende zowel als technisch vormende en beroepsopleidende.

Ze wordt inzonderheid behandeld in het zesde leerjaar en dus het **eindjaar** van de secundaire studies.

Sommige studierichtingen hebben een complement van historische vorming waarin het mogelijk is, indien de leraar daarvoor opteert, een aspect of verschillende aspecten van de geschiedenis van Vlaanderen **of/en** van de Vlaamse Beweging in extenso te behandelen.

Ook in de programma's voor Geschiedenis in het pedagogisch hoger onderwijs, waar leerkrachten worden opgeleid, werd de door het geachte lid bedoelde thematiek ingeschreven in de leerprogramma's.

In het zesde jaar van het secundair onderwijs is het de leraar mogelijk de geschiedenis van de Vlaamse Beweging diachronisch en dus als een thema dat van 1830 tot op heden als een geheel gedurende ten minste vier en meestal meer opeenvolgende lessen wordt behandeld, ofwel synchronisch waarbij de geschiedenis van de Vlaamse Beweging verweven wordt in het geheel van de behandelde leerstof, te onderwijzen.

Vraag nr. 21
van 13 mei 1986
van de heer F. PIOT

Studietoelagen secundair en hoger onderwijs — Informatieve rol overheid

Blijkbaar worden nog steeds talrijke aanvragen om een studietoelage, zowel voor het secundair als voor het hoger onderwijs, afgewezen wegens laattijdige indiening door de belanghebbenden.

Zeer vaak is de laattijdigheid toe te schrijven aan onwetendheid.

Is de Gemeenschapsminister niet de mening toegedaan dat, wellicht in overleg met de Minister van Onderwijs in de nationale Regering, de onderwijsinstellingen hierop in grotere mate attent zouden moeten gemaakt worden, zodat alle betrokkenen een duidelijk inzicht krijgen in de gevolgen van eventuele nalatigheid of vergetelheid?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag inzake de informatieve rol van de overheid inzake de studietoelagen heb ik de eer het geachte lid mee te delen wat volgt.

- Voor het lopende schooljaar werd een uitvoerige informatiecampaagne gevoerd door de Hoge Raad.

Aan elke student werd via een folder de basisinformatie verstrekt en alle onderwijsinstellingen SO en HO, PMS-centra, bibliotheken, OCMW's, burgemeesters en parlementairen . . . kortom alle mogelijke informatieverstrekters aan het doelpubliek ontvingen een uitvoerige informatiebrochure.

- Daarnaast was er de gewone informatie.

- Een omzendbrief waarin de voorwaarden voor het bekomen van een studietoelage uitvoerig toegelicht worden (cf. bijlage).
- Affiches samen met een hoeveelheid aanvraagformulieren worden aan alle onderwijsinstellingen bezorgd.
- Alle studenten die een aanvraagformulier indienden krijgen automatisch een nieuw formulier toegezonden het volgend schooljaar.

Na dergelijke ruime informatiecampaagne kan men bezwaarlijk nog onwetendheid inroepen.

- Onafgezien van de vraag of het om budgettaire redenen wenselijk is jaarlijks een informatiecampaagne van dergelijk formaat op te zetten rijst de vraag wat er nog meer kan gedaan worden om de nodige informatie te verspreiden.

Ik neem mij in elk geval voor een omzendbrief te maken aan de onderwijsinstellingen waarin de inrichtingshoofden met aandrang gevraagd wordt de leerlingen erop attent te maken de mogelijkheid om studietoelagen te krijgen en de noodzaak deze tijdig en op het juiste adres aan te vragen.

P. DEWAELE
GEMEENSCHAPS MINISTER VAN CULTUUR

Vraag nr. 139
van 14 april 1986
van de heer M. CAPOEN

Sport verenigingen — Overzicht subsidiëring in 1985

Zou de geachte Minister de bedragen willen mededelen die in 1985 aan de diverse sportverenigingen werden uitgekeerd of nog zullen uitgekeerd worden.

Graag ontvingen wij een overzicht met de bedragen per sportvereniging.

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid in antwoord op zijn vraag een overzicht te geven van de subsidiëring van de sportverenigingen in 1985.

De werkingstoelagen 1985 (kolom 1) worden in 1987 geregulariseerd op basis van de werkelijke uitgaven die in de loop van 1986 worden binnengestuurd.

De propagandatoelagen nl. voorbereiding topatleten, sportschool, deelneming aan buitenlandse wedstrijden en bondsmanifestaties in België, worden in 1985 toegekend maar afgerekend — op basis van de werkelijke uitgaven — in 1986 (kolom 2).

Erkende landelijk georganiseerde sportverenigingen 1985	Werkings toelagen	Propa- ganda- toelagen
2.1 Vlaamse Turnliga	3.375.348	400.000
2.2 Kath. Vl. Turnfederatie	3.965.734	300.000
1.3 Soc. Turnbond — Nedt. Vleugel	2.599.489	300.000
2.4 Vl. Lib. Turn- en Sportbond	359.539	100.000
2.5 Fed. Vrije Tijd Dans en Sport	4.734.042	900.000
2.6 Bond v. Lich. Opvoeding	2.987.432	200.000
2.9 Fed. v. Recreatie en Omnisport	3.212.342	—
3.1 Vlaamse Atletiekliga	4.016.306	7.765.000
3.3 Vl. Arb. Wand. & Atletiek Fed.	146.043	—
4.1 Vlaamse Zwemliga	3.087.617	3.500.000
4.3 Nedt. Kano Verbond	1.110.925	2.500.000
4.4 Land. b.v. Watersportver. in België	1.908.635	630.000
4.5 Land. Fed. v. Waterski	1.908.582	660.000
5.3 Vlaamse Handbalvereniging	2.354.033	800.000
4.7 Arbeiderswatersportbond	260.976	—
4.8 Vlaamse Veren. v. Watersport	4.518.838	630.000
4.10 Vlaamse Roeiliga	618.087	2.812.901
4.11 Landelijke Windsurfing Federatie	2.728.966	1.255.000
5.4 Vl. Interprovinciale Volleybalb.	4.977.826	2.000.000
5.7 Vlaamse Tennisvereniging	5.522.301	300.000
5.8 Nedt. Badmintonliga	1.378.393	250.000
5.9 Vlaamse Tafeltennisliga	894.293	150.000
5.12 Vlaamse Rugbybond	87.483	—
5.14 Kon. Belg. Liefheb. Voetbalbond Nedt. Afd.	1.986.549	—
5.17 Antw. Veren. van Vriendenclubs	1.964.192	—
5.18 Arbeidersvoetbalbond	1.223.353	—
5.19 Belg. Base- en Softball Federatie	480.365	50.000
5.20 Kon. Belg. Korbalbond Vl. Liga	1.398.563	50.000
5.21 Krachtbalfederatie	1.592.309	70.000
5.23 Vl. Liga der Bevordering van de Petanquesport	548.923	—
5.26 Vlaamse IJshockeybond	94.679	—
5.27 Vl. Kath. Sportfed. Omnisport	3.346.059	50.000
5.37 Nat. Onafh. Mini-Voetbalbond	4.731.729	950.000
5.38 Vl. Liga v. Mini-Jeugd en Recreatie	1.531.645	—
5.40 Kon. Kath. Vl. Sportverbond-Voetbal	4.032.949	—
5.42 Kon. Vl. Kath. Sportfederatie-Tafeltennis	1.372.001	—
5.43 VKS-Volley	2.626.256	—
5.44 Landelijke Tennisbond	67.4.183	—
6.1 Vlaamse Judofederatie	4.930.706	1.500.000
6.5 Vlaamse Karate Vereniging	1.691.471	200.000
6.6 Bond D. Vl. Schermkringen v. België	5 10.223	526.79 1
6.10 Vl. Karate Associatie	1.106.768	200.000
6.14 Vl. Vechtsport Associatie	1.705.454	300.000
7.1 Nedt. Gewichth. Liga	397.916	300.000
8.1 Liga v. Vlaamse Zweefvliegclubs	779.675	—
8.5 Belg. Alpenclub — Nedt. Vleugel	145.086	—
8.6 Vl. Snelschaatsvereniging	1 11.731	100.000
8.7 Vl. Rolschaatsbond	1.239.982	1.050.000

Erkende landelijk georganiseerde sportverenigingen 1985	Werkings toelagen	Propa- ganda- toelagen
8.8 Vl. Skivereniging	492.990	—
8.11 Belg. Politiesportbond — Nedt. Vl.	436.116	150.000
8.14 Gezinssportfed. B.G.J.G.	3.832.224	—
8.16 Verb. v. Vl. Speleologen	479.643	—
8.17 Vl. Kunstschaatsbond	128.429	200.000
8.21 Vl. Bergsportvereniging	499.732	—
8.24 Vl. Verb. v. Paraclubs	2.676.389	150.000
8.25 Sporval	1.942.465	—
8.26 Dansliga Sportfed.	2308.019	—
9.2 Nedt. Liga D.K.B.F. v. Handboogsch.	464.137	200.000
9.3 K. Verb. D. Belg. Schuttersver. Nedt. Vl.	895.059	200.000
9.4 Vl. Fed. Kleiduivenschutters	250.350	—
9.5 Land. Unie d. Kruisboogschutters	267.468	40.000
9.7 Belg. Nedt. Fed. Liggende Wip	650.852	—
9.11 Landelijke Rijvereniging	6.570.505	100.000
9.15 Landelijke Zeilwagenfederatie	—	100.000
9.16 Nedt. Wandelfederatie	1.099.413	—
9.17 Vlaamse Wielrijdersbond	1.141.895	—
9.20 Atb Natuurvriendensport en Openluchtlevens	1.150.801	—
9.21 Sportfed. Vl. Kampeerders	2.248.9 17	—
9.22 Vl. Liga v. Bedrijfssportbonden	4.033.729	765.000
9.24 Vlaamse Wandelaarsbond	394.732	—
9.27 Vl. Wandel- en Jogging Liga	3.358.020	—
9.31 Vl. Universitaire Sportfederatie	1.049.066	800.000
9.33 Falos Sportfed. van KAV en KWB.	3.379.530	500.000
9.42 Vl. Veren. v. Hengelsportverbonden	1.873.750	—
9.43 Vl. Handboogsch. Verbond	141.855	—
II.1 BSVG. — Nedt. Afd.	920.964	1.905.000
II.4 PSYLOS.	1.141.555	—
II.5 SLOBO.	295.253	125.000
II.6 NFSOG.	880.189	125.000
II.7 Nasso-Miva	457.454	—
II.8 Vl. Fed. v. Gehandicaptensport	1.080.586	—

Vraag nr. 142
van 14 april 1986
van de heer W. CORTOIS

Cultureel centrum Het Voor te Vilvoorde — Kostprijs en datum in gebruikname

In de wijk Koningslo-Het Voor te Vilvoorde staat een mooi nieuw gebouwd cultureel centrum dat door uw departement wordt beheerd.

Tot verbazing, ergernis en spottende hilariteit van de wijkbewoners werd dit mooi complex nooit in gebruik genomen.

Graag vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Hoeveel heeft de nieuwbouw gekost?
2. Hoeveel werd er sinds de oprichting en tot 31 december 1985 jaarlijks betaald aan verlichtings-, verwarmings- en andere onderhoudskosten?
3. Hoeveel personeel is er in dienst, van welk niveau en kan de geachte Minister mij voor ieder personeelslid de datum mededelen waarop het aan het cultureel centrum werd verbonden?
4. Wat is de huidige taak van dit personeel dat „werkzaam” is in een leeg en ongebruikt gebouw waarvan het weinig meubilair onlangs naar het cultureel centrum van Overijse zou overgebracht zijn?
5. Heeft u een idee wanneer het cultureel centrum eindelijk in gebruik zal worden genomen en welk het totaal personeelskader is om een normaal functioneren mogelijk te maken?
6. Weet de geachte Minister dat de huidige samenvatting van de bestuurscommissie niet meer geldig is. Daarbij de vraag wanneer er een nieuwe en geldig samengestelde bestuurscommissie zal geïnstalleerd worden?

Antwoord

Naar aanleiding van de vraag betreffende het Cultureel Centrum het Voor te Vilvoorde kan ik het geachte lid het volgend antwoord geven.

1. De nieuwbouw heeft 33.985.651 fr. gekost;
2. Wat de verlichtings-, verwarmings- en onderhoudskosten betreft zijn volgende bedragen uitgegeven :

1979	16.888
1980	32.255
1981	11.248
1982	118.425
1983	223.861
1984	320.966
1985	417.632
Totaal :	1.141.275
3. Er zijn 2 personeelsleden in dienst nl. De Leenheer Denise, bestuurschef, sinds 2.9.85
Vercammen Yvonne, schoonmaakster, sinds 1.8.83.
4. De taak van de schoonmaakster is instaan voor onderhoud en schoonmaak. Zelfs in een leegstaand gebouw is dit nodig.
 De taak van de bestuurschef is zich in te werken in het plaatselijk cultureel leven m.a.w. zich voor te bereiden op de opening naar een actieve werking toe en de respectieve activiteiten, hoe minimaal ook, op te volgen.
5. Het voorziene kader, bij besluit van de voorzitter van de Vlaamse Executieve van 18/1/85, gepubliceerd in het BS van 26/2/85 voorziet een bestuurschef en een hoofdklerk-typist. Naast de schoonmaakster kan dit als administratieve ondersteuning volstaan, indien er een aanvulling komt met een cultuur-animator die verantwoordelijk is voor de culturele animatie.

6. Het mandaat van de huidige bestuurscommissie is afgelopen sinds 1/12/85. Ik zal dan ook ten spoedigste het nodige doen om een nieuwe bestuurscommissie te installeren.

Vraag nr. 144
van 15 april 1986
van de heer E. BEYSEN

VZ W VL-Anders — Gebruik lokalen Vlaamse Gemeenschap

De vzw VL-Anders wil van 12 tot 18 december een groots opgevatte beurs organiseren. Deze Beurs moet het forum zijn van de maatschappelijke veranderingen en vernieuwingen in Vlaanderen.

Ik lees in een brochure dat voor de financiering van het evenement VL-Anders o.m. beroep wordt gedaan op sponsoring door het bedrijfsleven en de overheid.

Naar ik verneem heeft de Vlaamse Executieve ter zake nog geen standpunt ingenomen.

Nochtans is het secretariaat van de vzw VL-Anders reeds ondergebracht in een gebouw, dat door de Vlaamse Gemeenschap wordt gehuurd.

Graag vernam ik van de geachte Minister onder welke voorwaarden de vzw VL-Anders over deze lokalen kan beschikken.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag nr. 144 van 15 april 1986 kan ik het geachte lid mededelen dat sedert januari 1986 de administratie van de vzw VL-Anders is ondergebracht in een door de Vlaamse Gemeenschap gehuurd gebouw, in 2 kantoren die de vzw „Dienst ter bevordering van de culturele uitstraling van Brussel” afstond.

Vraag nr. 145
van 16 april 1986
van de heer A. DE BEUL

Betoelaging didactisch-pedagogische uitrusting culturele centra — Uitblijven van uitvoeringsbesluiten (decreet 28.1.1981)

De uitvoeringsbesluiten van het decreet van 28 januari 1981 betreffende de betoelaging van de didactisch-pedagogische uitrusting van erkende culturele centra zijn nog steeds niet verschenen.

Welke maatregelen gaat de Minister nemen om voor dit decreet uitvoeringsbesluiten te laten opmaken?

Antwoord

Naar aanleiding van de vraag betreffende de uitvoering van het decreet op de didactisch-pedagogische uitrusting van de culturele centra kan ik het geachte lid mededelen dat ik bij de herziening van de decreten, zoals in de beleidsnota van de Vlaamse Executieve werd voorzien, de nodige aandacht aan deze problematiek zal besteden.

Vraag nr. 150
van 16 april 1986
van de heer J. VALKENIERS

BRT — Taalgebruik in reclamespots

In antwoord op mijn vraag nr. 24 van 14 januari kondigde u aan dat de BRT een personeelslid belast had met de organisatie en de behandeling van de niet-commerciële publiciteit. Daarmee zouden anomalieën in verband met het uitzenden van slecht in het Nederlands ingesproken, oorspronkelijk Franstalige filmpjes, worden voorkomen.

Wanneer wij nu echter het spotje van de DUO-loterij zien, moeten wij vaststellen, niet alleen dat de inhoud beneden alles is, maar ook dat het filmpje oorspronkelijk Franstalig was en slechts naderhand op een zeer stuntelige wijze van een Nederlandse tekst is voorzien.

Wanneer gaat de BRT deze ergerlijke reclameboodschappen van het scherm weren?

Welke maatregelen mogen we van de Minister verwachten opdat zulke zaken niet meer zouden voorkomen?

Antwoord

Aan het geachte lid kan ik de hierna volgende gegevens van antwoord verschaffen.

Het ontwerpen en het aanmaken van de niet-commerciële spots gebeuren in gespecialiseerde advertentie-bureaus en particuliere produktiehuizen. De kosten voor het produceren van een dergelijke spot lopen al gauw in de miljoenen frank.

Hogere eisen stellen. inhoudelijk en technisch, zou de kosten nog opdrijven. Het is juist dat nagesynchroniseerde spots niet optimaal zijn en zelfs een negatief effect kunnen sorteren. De advertentie-bureaus en de produktiehuizen schrikken evenwel terug voor het creëren van afzonderlijke Nederlandse en Franse versies, die de kosten gewoon zouden verdubbelen.

Men mag niet uit het oog verliezen dat, in vergelijking met het buitenland, het Belgisch, en dus zeker het Vlaams kijkerspubliek beperkt is, waardoor nog hogere produktie-uitgaven economisch niet meer te verantwoorden zijn.

Daarnaast bestaat er in de Belgische advertentiewereld een Franstalige traditie die niet terstond kan worden ongedaan gemaakt. In dit verband begint zich evenwel een evolutie af te tekenen in de gunstige zin: de tendens om spots in het Nederlands te creëren en in het Frans na te synchroniseren, omdat de Franstalige kijkers, als gevolg van de dagelijkse televisie- en bioscooppraktijk, vertrouwd zijn met het fenomeen van de „dubbing” en er helemaal niet afwijzend op reageren.

Hoedan ook, de BRT heeft onlangs de advertentie-bureaus laten weten dat storend nagesynchroniseerde of taalkundig onverzorgde spots niet meer zullen worden uitgezonden. Op grond van die waarschuwing werden trouwens al twee spots geweigerd.

Vraag nr. 167
van 30 april 1986
van de heer A. DE BEUL

Frans-Vlaanderen — Ontmoetingscentra

Een jaar geleden verklaarde uw voorganger in antwoord op mijn schriftelijke vraag van 14 maart 1985 dat hij, ingevolge een onderhoud met een afvaardiging uit Frans-Vlaanderen, overwoog om eventueel kleine, bescheiden ontmoetingscentra in Frans-Vlaanderen te creëren.

Wil de Minister mij mededelen of hij ter zake dezelfde inzichten heeft als zijn voorganger en zo ja, welke concrete maatregelen hij reeds in die zin heeft genomen.

Antwoord

In antwoord op de vraag van het geachte lid, kan ik hem mededelen dat op haar jongste vergadering, het Comité van Ministers heeft beslist dat de Nederlandse Taalunie geen rechtstreekse samenwerking met Frans-Vlaamse verenigingen zal hebben. De voor de ondersteuning van het Nederlands noodzakelijke contacten zullen via het Komitee voor Frans-Vlaanderen worden gereguleerd.

Wat meer bepaald de verwijzing, door het geachte lid, naar een concrete afspraak en optie, genomen door mijn voorganger, betreft, zal ik laten onderzoeken of de creatie van kleine ontmoetingscentra in Frans-Vlaanderen tot de mogelijkheden behoort.

Vraag nr. 185
van 15 mei 1986
van de heer J. VALKENIERS

Software-talen — Aanpassing aan de Nederlandse taal

Via de informatica is een complete verontnederlandsing van het beroepsleven aan de gang. Het is een reëel gevaar dat op langere termijn het Engels stilaan het Nederlands zal verdringen.

In verschillende landen, zoals Frankrijk, Quebec en Zuid-Afrika worden initiatieven genomen om de software-talen aan te passen aan de plaatselijke taal.

Graag vernam ik van de Minister welke initiatieven op dit gebied door de Vlaamse Regering reeds zijn genomen.

Antwoord

In antwoord op de door het geachte lid gestelde vraag, kan ik hem mededelen, dat mijn collega, Gemeenschapsminister Kelchtermans en ikzelf, op de jongste vergadering van de Taalunie, de samenstelling van een Nederlandstalig lexicon voor technologische terminologie aan de orde hebben gesteld.

Het Comité van Ministers heeft daarop beslist over te gaan tot de instelling van een Samenwerkingsverband Nederlandstalige Terminologie, onder de auspiciën van de Nederlandse Taalunie. Deze instelling zal zich

onder meer buigen over de opportuniteit al dan niet een lexicon technologische terminologie op te zetten.

B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 5)

**T. KELCHTERMANS
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN ONDERWIJS EN VORMING**

**Vraag nr. 7
van 15 januari 1986
van de heer O. MEYNTJENS**

Veiligheid op school — Evacuatieplannen en -oefeningen

De wetgever voorziet voor de bedrijven verschillende verplichtingen om de veiligheid van de werknemers te garanderen.

Grote bedrijven dienen jaarlijks brand- en evacuatieoefeningen te organiseren en moeten tevens beschikken over gespecialiseerd personeel om de noodzakelijke geneeskundige verzorging te kunnen toedienen.

Op scholen is het gevaar voor brand en ongevallen eveneens niet te onderschatten. Bovendien dient er rekening mee gehouden te worden dat kinderen in een ongewone en gevaarlijke situatie gemakkelijk paniecreacties vertonen.

Gaarne vernam ik een antwoord op de volgende vragen.

1. Beschikt elke school over een personeelslid met een EHBO-opleiding dat bij een mogelijk ongeval de eerste en deskundige zorgen kan toedienen?
Zoniet, op welke manier en door wie dienen deze zorgen te worden verstrekt?
2. Beschikt elke school over een evacuatieplan dat bij brand of elk ander gevaar in werking treedt?
3. Worden de scholen verplicht jaarlijks evacuatieoefeningen te organiseren?

Antwoord

Het geachte lid gelieve hieronder de gevraagde gegevens te vinden.

Door bemiddeling van de dienst voor Materiële en Financiële Organisatie werd aan de inrichtingen voor kunstonderwijs de ministeriële omzendbrief dd. 17 maart 1975 inzake brandbeveiliging in de scholen toegestuurd.

Wat het gesubsidieerd onderwijs betreft is het uiteraard de inrichtende macht die de verantwoordelijkheid draagt zowel qua brandbeveiliging als qua eerste zorgen bij ongeval.

Wat het Rijksonderwijs betreft, is het quasi onmogelijk dat elke Rijksschool over een personeelslid met EHBO-opleiding beschikt. Indien nodig zal beroep worden gedaan op een geneesheer of op de dienst 900.

Volgens de richtlijnen vervat in bovenvermelde omzendbrief dienen alle Rijksinrichtingen voor **kunstonderwijs** in het bezit te zijn van een evacuatieplan en zijn zij verplicht jaarlijks evacuatieoefeningen te organiseren.

De dienst voor kunstonderwijs zal onderzoeken of alle inrichtingen voor kunstonderwijs die recent werden opgericht, voormelde instructies in hun bezit hebben. Mocht dit niet het geval zijn dan zullen deze instructies hun onverwijld worden toegezonden.

Voor de inrichtingen voor zeevisserijonderwijs, kan het volgende worden medegedeeld.

1. Iedere zeevisserijschool beschikt over minstens één personeelslid met een EHBO-opleiding dat bij mogelijk ongeval de eerste en deskundige zorgen kan toedienen.
2. De Rijksvisserijschool en de Vrije Visserijschool „Paster Pype” beschikken over een evacuatieplan. Het KW „IBIS”, de Stedelijke Visserijschool en de Vrije Visserijschool Nieuwpoort verklaren zich bereid om een evacuatieplan uit te werken.
3. De visserijscholen worden niet verplicht om evacuatieoefeningen te organiseren. De Vrije Visserijschool te Nieuwpoort en de Rijksvisserijschool organiseren evacuatieoefeningen met ingang van 1986. De overige scholen verklaren zich bereid om in de toekomst evacuatieoefeningen te houden.

**J. LENSSENS
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN VOLKS-GEZONDHEID EN LEEFMILIEU**

**Vraag nr. 100
van 31 januari 1986
van de heer N. DE BATSELIER**

Lebbeke — Vergunningsaanvraag exploitatie schrooten autowrakkenopslagplaats

Ondanks het feit dat deze opslagplaats volgens het KB van 7 november 1978 houdende vaststelling van het gewestplan Dendermonde deelkaart 22/5 Lebbeke, gelegen is in agrarisch gebied, bracht de **OVAM** een gunstig advies uit bij de Gouverneur van de Provincie Oost-Vlaanderen.

Gaarne kreeg ik van de Minister omstandig antwoord op de volgende vragen.

1. Krachtens art. 44 van de wet van 29 maart 1962 op de Ruimtelijke Ordening en de Stedebouw, is voor de opslag van schroot een bouwvergunning vereist.
Beschikt de pvba De Saedeleir over dergelijke vergunning?
2. Dient de OVAM — bij haar adviesverlening — geen rekening te houden met andere ter zake geldende wetgeving — in casu: met de bestemming van het gewestplan, zijnde agrarisch gebied?
3. Werd een onderzoek verricht naar de staat van de ondergrond van de opslagplaats? En zo ja, welke zijn de resultaten ervan?

4. Hoeveel vergunde schroot- en autowrakkenopslagplaatsen zijn er momenteel in Dendermonde en omstreken?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

De OVAM houdt bij haar adviesverlening rekening met alle relevante aspecten en met de vigerende wetgeving ter zake. Er wordt telkens rekening gehouden met de afgegeven vergunningen in casu:

- de bouwvergunning (art. 44 § 1 punt van de wet van 29 maart 1962 houdende Organisatie van de Ruimtelijke Ordening en Stedebouw (B.S. 12 april 1962) voor de opslag van schroot en autowrakken);
- de exploitatievergunning in het kader van het ARAB.

Aan de PVBA De Saedeleir-Philips werd dd. 31 december 1964 een exploitatievergunning in het kader van de ARAB-wetgeving afgegeven door de Bestendige Deputatie van Oost-Vlaanderen voor de opslag van 50 ton lompen en 300 ton schroot en dit voor een periode van 30 jaar.

Bij de adviesverlening van de OVAM bij de vergunningsaanvraag voor schrootopslag, wordt er uitdrukkelijk op gewezen dat er tevens een bouwvergunning noodzakelijk is.

In de uitbatingsvoorwaarden worden specifieke voorwaarden opgelegd in verband met de bodem. De opslag dient op verharde ondergrond te gebeuren. De afbraakactiviteiten op een vloer. Opslag van aflatoliën en batterijen dient bovendien op een lekdichte vloer te gebeuren.

De Ruimtelijke Ordening behoort tot het domein van de heer Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden en Ruimtelijke Ordening.

P. DEWAELE GEMEENSCHAPSMINISTER VAN CULTUUR

Vraag nr. 97
van 3 maart 1986
van de heer M. DESUTTER

Provinciale Toeristische Federatie — Betoelaging Vlaamse Gemeenschap

Graag vernam ik, opgesplitst per provincie ressorterend onder uw bevoegdheid, volgende gegevens voor het dienstjaar 1985 :

- het aantal overnachtingen;
- het bedrag van de bijdrage van de Provincie aan de Provinciale Toeristische Federatie;
- het globaal bedrag van de bijdrage van de gemeenten aan deze Federatie;
- het bedrag van de toelage van de Vlaamse Gemeenschap.

Antwoord

Op de vragen gesteld door het geachte lid kunnen de hierna vermelde gegevens worden verstrekt.

1. Het aantal overnachtingen per provincie bedroeg in 1984:

Antwerpen :	2.079.000
Brabant :	3.329.000
Limburg :	2.170.000
Oost-Vlaanderen :	915.000
West-Vlaanderen :	16.240.000

2. De bijdragen van de provincie aan de Provinciale Federaties zijn niet gekend door het VCGT.

3. Het globaal bedrag van de bijdrage van de gemeenten aan deze Federaties is niet gekend door het VCGT.

4. In 1985 werden door het VCGT de hierna vermelde toelagen voor reclame toegekend aan de Provinciale Federaties :

- Antwerpen, Brabant, Limburg en Oost-Vlaanderen kregen als toelage: 2.700.000 F
- West-Vlaanderen bekam een bedrag van: 3.450.000 F
- aan de VVV Baarle werd een speciale toelage gegeven van: 250.000 F

Vraag nr. 116
van 12 maart 1986
van de heer M. DESUTTER

Statuut van de reisbureaus — Uitvoeringsbesluiten decreet van 21 maart 1985 en aantal vergunningen

Bij decreet van 21 maart 1985 wordt voor de Vlaamse Gemeenschap het statuut vastgelegd van de reisbureaus waarbij o.m. wordt voorzien dat de in het decreet bedoelde werkzaamheden maar mogen uitgeoefend worden door houders van een vergunning afgegeven overeenkomstig het decreet.

Overeenkomstig artikel 5, eerste lid wordt de vergunning verleend, geweigerd, geschorst of ingetrokken onder de voorwaarden en volgens de procedure vastgesteld door de Vlaamse Executieve.

In het decreet wordt verder voorzien dat de Executieve nog andere uitvoeringsbesluiten kan nemen (artikel 5, tweede lid, artikel 61° b en artikel 7) of moet nemen (overgangsmaatregelen voor de reisbureaus welke onder de gelding van de wet van 21 april 1965 werkzaam waren).

Graag vernam ik welke uitvoeringsbesluiten er in het kader van het voormeld decreet werden genomen?

Tevens vernam ik graag hoeveel vergunningen er werden uitgereikt sinds de inwerkingtreding van het decreet? Werden deze vergunningen verleend op basis van de uitvoeringsbesluiten van de voor de Vlaamse Gemeenschap opgeheven wet van 21 april 1965?

Antwoord

Op de vraag van het geachte lid heb ik de eer het volgende mee te delen.

1. In het kader van het decreet van 21 maart 1985 houdende het statuut van de reisbureaus werden nog geen uitvoeringsbesluiten genomen.
2. Sedert de inwerkingtreding van het decreet werden er 39 vergunningen A, 12 vergunningen B en 4 vergunningen C afgeleverd.
3. Deze vergunningen werden afgeleverd op basis van de Koninklijke Besluiten van 30 juni 1966 en 1 februari 1975 houdende het statuut van de reisbureaus.

Vraag nr. 119

van 14 maart 1986

van de heer G. MOMMERENCY

Toeristische folders — Gebruik Nederlandse namen

Heel wat instanties, diensten voor toerisme en dergelijke verenigingen, geven brochures uit die drie- of viertalig zijn. De namen van de steden en gemeenten van bv. onze provincie West-Vlaanderen worden zoals het hoort uitsluitend in het Nederlands aangeduid. Het is dus onlogisch dat, voor de Franse taal, namen worden verfranst. Voorbeelden kunnen overvloedig aangehaald worden. Voor de Engelse en Duitse taal wordt daarentegen over het algemeen wel de Nederlandse naam gebruikt.

Het is toch niet denkbeeldig dat toeristen volledig in verwarring geraken als anderstalige namen zouden voorkomen in een inhoudstafel. Welk standpunt wordt ingenomen voor (eventuele) vertaling van straatnamen of pleinen?

Is de geachte Minister niet, terecht, van oordeel dat in alle uitgaven enkel en alleen de Nederlandse namen mogen gebruikt worden? Kan dit als een algemene regel aangezien worden?

Antwoord

Op de vraag van het geachte lid heb ik de eer hem het volgende mee te delen.

Voor sommige plaatsnamen bestaan er in bepaalde talen gebruikelijke vertalingen. Het lijkt mij verstandig om deze in toeristisch drukwerk te gebruiken als men zich tot anderstaligen richt. Dit doen vrijwel alle Vlaamse toeristische diensten en ook de toerismebureaus in het buitenland passen over het algemeen deze stelregel toe.

Anderzijds worden o.m. in dienstregelingen van transportmaatschappijen en op landkaarten deze vertalingen vaak niet gebruikt. Hierdoor zouden eventueel informatiestoornissen kunnen ontstaan.

Bij het Vlaams Commissariaat-Generaal voor Toerisme is het daarom de regel dat zeer gebruikelijke vertalingen in de desbetreffende taal worden gebruikt naast de plaatselijke, officiële naam.

Zo zal bv. in Engelse - en Duitstalige brochures respectievelijk Ghent en Löwen worden gebruikt naast

Gent en Leuven. In Franse brochures wordt Nieuport geschreven naast Nieuwpoort.

Een gelijkaardig probleem lijkt mij niet te bestaan voor wat de namen van straten en pleinen betreft: alleen de officiële namen zijn daar gebruikelijk.

Vraag nr. 133

van 26 maart 1986

van de heer L. VANHORENBEEK

VRT-TV — Reclamespots over suiker en boter

Via reclamespots op de BRT-televisie promoveert men suiker- en boterverbruik. Voor de goed geïnformeerde kijker — de andere kan hier misleid worden — staat dit in schrille tegenstelling tot brochures, op de kosten van de Gemeenschap uitgegeven door het Ministerie van Volksgezondheid waarbij de bevoegde diensten zich verheugen in het afgenomen suiker- en boterverbruik in dit land, wat tot de verbetering van de volksgezondheid zou geleid hebben. Ook consumentenverenigingen trokken conclusies in dezelfde zin.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. In hoeverre bedoelde reclamespots niet neerkomen op onwaarheden — of het stimuleren ervan — overwegende voornoemde studies uitgaande van het Ministerie van Volksgezondheid?
2. Werden het Ministerie van Volksgezondheid en/of de consumentenverenigingen hierover geraadpleegd en zo ja, hoe luidde hun advies. Zo neen, waarom niet?
3. In hoeverre wordt door zijn Departement nage trokken of reclamespots, uitgezonden door de BRT-televisie niet strijdig zijn met de volksgezondheid?

Antwoord

Aan het geachte lid, kan ik hierna de volgende elementen van antwoord verschaffen.

1. De controle op de inhoud van de promotiespots gebeurt, zoals dat het geval is met alle BRT-programma's, door de Administrateur-generaal onder het gezag van de Raad van Bestuur en van de Vaste Commissie, dit ingevolge het koninklijk besluit van 18 maart 1981 houdende goedkeuring van de reglementen van beheer en procedure van de BRT. Wat de TV-spots over suiker en boter betreft, heeft de Vaste Commissie zich geruime tijd beraden over het al dan niet uitzenden ervan.

Bij ontstentenis van enige reglementering ter zake, heeft de omroep zich laten leiden door de normen die in de andere Westeuropese landen worden gehanteerd. Volgens deze normen mag geen Promotie worden gemaakt voor alcohol, tabak en geneesmiddelen.

Suiker en boter staan niet bij de verboden produkten.

Overigens wordt de BRT daaromtrent met tegenstrijdige rapporten geconfronteerd uitgaande zowel van enkelingen als van organisaties. Alleen een duidelijke wetgeving of reglementering ter zake kunnen uitsluitel bieden. De omroep zelf is daartoe niet bevoegd.

Voor het ontwerp en de uitvoering van de spots staat de adverteerder zelf in. De BRT gaat alleen na of de wetten, de decreten en de besluiten worden geëerbiedigd. Het komt de omroep voor het overige niet toe censurerend op te treden.

Krachtens haar wettelijk statuut, staat de BRT zelf in voor de programmering. Het is de taak van de bestuursorganen van de omroep na te gaan of de uitgezonden programma's in overeenstemming zijn met het voorschrift van artikel 23. § 2 van het Omroepdecreet van 28 december 1979.

Vraag nr. 134
van 28 maart 1986
van de heer A. DIEGENANT

Vlaams Commissariaat-Generaal voor Toerisme — Personeelsbezetting en werking

Het Vlaams Commissariaat-Generaal voor Toerisme, opgericht bij decreet van 29 mei 1984 als parastatale, kent in zijn werking grote moeilijkheden.

Niet zozeer is er de gerechtelijke procedure tegen een ambtenaar, maar vooral hindert het ontbreken van een personeelskader en het blijvend opvullen van de functies met steeds wisselend tijdelijk personeel.

Enkel de Commissaris-Generaal en de adjunct-commissaris-Generaal zijn benoemd.

Mag ik de geachte Minister verzoeken me te willen medelen wie — functie en kwalificatie van de ambtenaar — in de huidige situatie belast is met de diensten :

- kampeerwezen ;
- hotelwezen ;
- reisbureaus;
- toeristische uitrusting;
- directe investering;
- promotie?

Antwoord

Op de vraag van het geachte lid heb ik de eer hem hierbij een overzichtslst te geven van het personeel dat met de uitvoering van de diensten van het Vlaams Commissariaat-Generaal voor Toerisme belast is.

1. Een administratieve functie :
 - kampeerwezen :
1 opsteller
 - hotelwezen :
2 opstellers waarvan 1 stage voor jongeren voor 4/5 van de arbeidstijd
1 eerste klerk
 - reisbureaus :
1 administratief adjunct
1 hoofd-kamerbewaarder

- toeristische uitrusting en directe investeringen :
2 opstellers waarvan 1 voor 4/5 arbeidstijd
- promotiedienst :
 - a. reisindustrie : 1 bestuurssecretaris
 - b. studiedienst: 1 opsteller
 - c. brochures : 1 administratief adjunct
 - d. fototheek: 1 eerste klerk
 - e. pers: 1 opsteller
1 expeditionair.

2. Een administratieve functie en inspectie:

- reisbureaus : 11 adjunct-inspecteur le klasse

3. Inspectiedienst:

- 2 e.a. inspecteurs voor hotelwezen, kampeerwezen, toeristische uitrusting en directe investeringen :
- 2 speciaal controleurs en 3 speciaal adjunct-controleurs voor hotelwezen en kampeerwezen.

II. VRAGEN WAAROP EEN VOORLOPIG ANTWOORD WERD GEGEVEN (R.v.O. art. 65, 6)

J. LENSSENS GEMEENSCHAPSMINISTER VAN VOLKS- GEZONDHEID EN LEEFMILIEU

Vraag nr. 206
van 5 mei 1986
van de heer E. DERYCKE

Bezwaarschrift tegen exploitatie visverwerkingsbedrijf in residentiële woonzone — Laattijdige behandeling

Ter zake en dit spijs herhaald aandringen, heeft uw Ministerie nog steeds het bezwaar niet behandeld.

Inmiddels exploiteert men zonder enige uitbating-vergunning de zaak verder en doet hij zelfs aan expansie.

Vele omwonenden die bij de Bestendige Deputatie van West-Vlaanderen bezwaar hadden ingediend tegen de voorgenomen exploitatievergunning en die hun inspanning ten dien beloond zagen, stellen zich vragen naar het lang uitblijven van de beslissing van het Vlaamse Gewest — Bestuur voor Leefmilieu.

Het betreft hier het probleem van het uitbaten van een visverwerkingsbedrijf in een residentiële buurt.

De zaak is dan ook principieel erg belangrijk.

Mag ik de geachte Minister vragen wanneer uw diensten ter zake de beslissing zullen nemen?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 208
van 5 mei 1986
van de heer P. PEETERS

Noordzeestrand — Kwaliteit van het zwemwater

Binnenkort gaan weer honderdduizenden vakantiegangers baden aan onze Vlaamse kust.

Hoewel we de laatste jaren een zeer aanzienlijke verbetering vaststellen van de kwaliteit van het strandwater aan onze kust, waren er in 1984 toch maar 4 badplaatsen waarvan het zwemwater-vóór 100% voldeed aan de dwingende EEG-normen (richtlijn van 1975 — BS van 29 september 1976).

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Welk het conformiteitspercentage is dat ten gevolge van de laatste tweewekelijkse meting van het zwemwater met de dwingende normen van de EEG per badplaats werd vastgesteld?
2. In welk van de 6 kwaliteitscategorieën door de Europese Raad vastgesteld (A = zeer goed zwemwater, AB, B, C, CD, D = water van slechte kwaliteit) het water van de verschillende badplaatsen ten gevolge van de laatste meting valt?
3. Welke bijzondere inspanning per badplaats waarvan het zeezwemwater niet 100% conform is met de dwingende normen van de EEG zal geleverd worden om de dwingende normen te respecteren, of, om anders gezegd de vervuiling van het zeewater te doen ophouden?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 209
van 6 mei 1986
van de heer J. LAVERGE

Leefmilieucampagne — Huisvesting, kosten en werking

Mag ik vernemen waar de leefmilieucampagne, die door de Gemeenschapsminister is opgezet, precies gehuisvest is?

Wie draagt de energie- en onderhoudskosten?

Wie verzorgt de administratieve en logistieke ondersteuning van deze leefmilieucampagne?

Is de logistieke ondersteuning ondergebracht in het organigram van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap?

Van welk Bestuur zijn zij afhankelijk?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden ver-

richt, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 210
van 6 mei 1986
van de heer J. LAVERGE

Leefmilieucampagne — Financiering activiteiten, aangesloten gemeenten en werking

Sinds enige tijd is de zgn. Leefmilieucampagne in voege.

Het oorspronkelijk opzet was indien ik het goed voor heb, om via een dergelijke campagne tot een informatieuitwisseling te komen tussen burger en overheid, niet alleen in het kader van een sensibilisering, maar ook om leefmilieuklachten vanwege de burger op te vangen.

Gaarne vernam ik daarom vanwege de Gemeenschapsminister een antwoord op de volgende vragen.

1. Door welke kredieten deze campagne gefinancierd wordt?
2. Welke aard van activiteiten deze leefmilieucampagne tot nu toe ontplooid heeft?
3. Hoeveel burgers, gemeenten en bedrijven reeds een beroep gedaan hebben in het jaar 1985 van de diensten van deze campagne?
4. Een overzichtslijst van de verschillende gemeenten en gemeentelijke diensten die in 1985 op de Leefmilieucampagne beroep hebben gedaan?
5. Van welke diensten is de Leefmilieucampagne afhankelijk?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 211
van 7 mei 1986
van mevrouw T. MERCKX-VAN GOEY

Overeenkomst van Ramsar — Concrete gevolgen in betrokken gebieden

De Overeenkomst inzake watergebieden die van internationale betekenis is in het bijzonder als woongebied voor watervogels, treedt op 4 juli 1986 voor België in werking.

Onder de in Vlaanderen weerhouden „watergebieden” zijn er gebieden die in overeenstemming met de gewestplannen een bestemming hebben die niet uitsluitend deze van natuur- of reservaatgebied zijn.

Zijn de bewoners en de gebruikers van bedoelde gebieden op de hoogte van het nieuwe statuut van de gebieden?

Kunnen de bewoners en gebruikers, rechtstreeks of onrechtstreeks, verplichtingen worden opgelegd krachtens de Overeenkomst en zo ja, welke?

Interpreteert en verstaat de Vlaamse overheid de bepalingen van deze Overeenkomst als zijnde niet van aard om te verhinderen dat de nodige maatregelen genomen kunnen worden om de populatie en het vermogen in de betrokken streken te beveiligen tegen overstroming of wateroverlast of om de rechten van de bewoners en gebruikers van deze streken niet te schenden.

Mag ik de Gemeenschapsminister verzoeken mij mede te delen welke de concrete gevolgen zijn van de inwerkingtreding van de Overeenkomst van Ramsar en of de eventuele erfdienstbaarheden die desgevallend ingevolge de Overeenkomst zullen worden opgelegd ook zullen vergoed of gecompenseerd worden?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 212
van 7 mei 1986
van de heer J. VALKENIERS

Aanleg stortplaats in het bos van Aa te Zemst — Alternatieve op lossing

Het is mijns inziens met reden dat er protest opgaat tegen de geplande aanleg van een stortterrein op het grondgebied van de gemeente Zemst, meer bepaald in het bos van Aa.

Het gaat hier om een eventuele stortplaats die indruist tegen de bestemming die door het gewestplan aan deze gronden werd gegeven en om een zeer ernstige bedreiging van bodemverontreiniging. Het gaat trouwens niet op dat Zemst de vuilnisbelt van Vlaams-Brabant zou worden met een storting van 12.000 ton huisafval per jaar. We laten hier dan verder onbesproken de onvoldoende toegangswegen en het grote tekort aan afdek materiaal.

Graag vernam ik op welke gegevens deze inplanting werd voorzien. Ware het niet beter om onmiddellijk over te gaan tot definitieve oplossingen (verbrandingsinstallaties) i.p.v. tot voorlopige lapmiddelen die schadelijk zijn voor het leefmilieu?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 213
van 9 mei 1986
van de heer W. CORTOIS

Ontwerp-afvalstoffenplan Vlaams-Brabant — Stand van zaken

In verband met het ontwerp-afvalstoffenplan voor Vlaams-Brabant blijven nog altijd een aantal vragen open.

1. Is het nog steeds de bedoeling, zij het weliswaar tijdelijk, een stortplaats in de gemeente Lennik op te richten? Deze stortplaats bevondt zich centraal tussen de dorpskernen van de deelgemeenten Lennik - Sint-Kwintens-Lennik - Sint-Martens-Lennik en Gaasbeek en ontbreekt iedere degelijke wegeninfrastructuur naar het geplande terrein.
2. Is het juist dat er plannen bestaan om een meer belangrijke stortplaats in te richten op het grondgebied van de gemeente Zemst?
3. Zijn er nog gesprekken gevoerd om het huisvuil van Vlaams-Brabant te laten verbranden in de vierde verbrandingsoven van de Brusselse Agglomeratie?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 214
van 9 mei 1986
van de heer A. DE BEUL

Zuivering Maaswater — Werking subhydrografische bekkens

Op onze vraag nr. 3 van 16 december 1985 deelde u mee dat de bijrivieren van de Maas op Vlaams grondgebied, in zes subhydrografische bekkens werden onderverdeeld. Op onze vraag nr. 112 van 14 februari 1986 gaf u het huidig aantal aangesloten inwonersequivalenten. Op de vragen naar preciese datum van het bereiken van effectieve capaciteit of effectieve waterzuivering werd niet geantwoord.

Gaarne vernam ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord op de volgende vragen.

1. Kan u per subhydrografisch bekken meedelen, hoeveel inwonersequivalenten er voorzien worden? Welke fasering wordt voorzien vooraleer de effectieve waterzuivering zal bereikt worden? In welke mate staat de effectieve zuivering in verband met de optimale werking der zuiveringsstations?
2. Hoeveel inwonersequivalenten zullen nooit aangesloten worden op de waterzuiveringsstations? Welke specifieke zuiveringsmaatregelen worden hiervoor voorzien?

3. Kan u per subhydrografisch bekken aanduiden hoe de waterkwaliteit verbeterd is, sinds het ingebruiknemen van het waterzuiveringsstation?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

**Vraag nr. 215
van 13 mei 1986
van de heer M. GALLE**

Ontwerpplan huishoudelijke afvalstoffen — Stortplaats voor samenwerkingsgebieden Durme-Moervaart, Mi Wa en Ibogem

In het ontwerp-plan m.b.t. de huishoudelijke afvalstoffen wordt voorzien in de totstandkoming van drie samenwerkingsgebieden. m.n. Durme-Moervaart, MiWa en Ibogem. De huishoudelijke afvalstoffen van de gemeenten behorende tot deze samenwerkingsgebieden dienen verbrand in de respectievelijke verbrandingsovens van Lokeren, Sint-Niklaas en Beveren. Het ontwerp-plan voorziet verder dat de niet-gerecupereerde verbrandingsgassen en de grof vuilfractie afgevoerd moet worden naar een nog nader te bepalen stortplaats. In cijfers uitgedrukt betekent dit dat jaarlijks 7.000 ton grof vuil en 15.150 ton verbrandingsasse op de nieuwe klasse II-stortplaats zullen toekomen. Als mogelijke inplantingsplaatsen werden in het verleden tal van alternatieven geformuleerd : Tielrode, Waasmunster en Antwerpen Linkeroever zijn de belangrijkste. De bestuurlijke en politieke overheden van de betrokken regio krijgen het echter steeds moeilijker met de idee van een nieuwe stortplaats in hun ambtsgebied, gelet op het weinig populaire karakter van de beslissing tot de inplanting ervan.

Als alternatief wordt steeds openlijker de mogelijkheid van afvoer naar de Vlierzeelse klasse II-stortplaats van de Intercommunale Land van Aalst geciteerd. Hierdoor zou de stortplaats die jaarlijks vanwege het samenwerkingsgebied Land van Aalst reeds 53.000 ton huishoudelijke afvalstoffen en 7.500 ton grof vuil moet verwerken jaarlijks supplementair 33.150 ton afvalstoffen dienen te herbergen. De stortplaats in Sint-Lievens-Houtem (Vlierzele) wordt nu reeds in noodgevallen gebruikt door de stad Gent, Brussel en het arrondissement Halle-Vilvoorde. Tevens is het mogelijk dat er eerlang belangrijke hoeveelheden slib van waterbehandelingsinstallaties zullen moeten aanvaard worden. De huidige uitbatingsoppervlakte van 2 ha 25 a is, gelet op het huidige stortritme nog voldoende voor vier à vijf jaar. Nadien kunnen er nog 3 ha 65 a in gebruik genomen worden, op voorwaarde dat de ontzaveling snel genoeg vordert, wat echter de jongste tijd niet meer het geval is.

Er moet dan ook gesteld worden dat de Intercommunale Land van Aalst die sedert meerdere jaren een financieel en milieuhygiënisch verantwoorde afval-

stoffenverwijdering bewerkstelligt, en op dit vlak misschien het ganse Vlaamse Gewest tot voorbeeld strekt, door een eventuele plotse toevloed van afvalstoffen zwaar gestraft wordt.

Gelet op het snellere capaciteitsverbruik en de huidige vertraging in het ontzandingsritme zal de Intercommunale verplicht worden om zich, eerder dan normaal te beraden over de toekomst. In het ergste geval zou zelfs naar een andere manier van afvalstoffenverwijdering moeten uitgekeken worden. Het is duidelijk dat een dergelijke evolutie een hypotheek zou leggen op het financiële beleid van de Intercommunale, en dat uiteindelijk op termijn de inwoners van het Land van Aalst de belangrijkste gedupeerden zullen zijn.

Om deze reden wordt de geachte Minister verzocht zijn standpunt in deze zaak te laten kennen, en mede te delen in welk stadium de totstandkoming van de in het ontwerp-plan voorziene en „nader te bepalen” stortplaats voor de samenwerkingsgebieden Durme-Moervaart, MiWa en Ibogem zich bevindt.

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

**Vraag nr. 216
van 13 mei 1986
van de heer J. BELMANS**

Ziekenhuisregio Geel — R VT en G-diensten

Rekening gehouden met de bevolkingsaan groei en de toename van het aantal bejaarden in het arrondissement Turnhout, zal de behoefte aan opvangmogelijkheden voor zorgenbehoevende bejaarden de eerstvolgende jaren sterk verhogen.

Het thans reeds bestaande tekort aan intramurale opvangmogelijkheden zal in de toekomst nog toenemen, vermits het koppelingsmechanisme van afbouw of omschakeling van ziekenhuisbedden met het oog op de oprichting van RVT- en G-diensten in de ziekenhuisregio Geel niet of nagenoeg niet kan toegepast worden.

Deze uitbouw zal dan ook niet mogelijk zijn zonder specifieke hulp van de overheid.

Kan de geachte Minister mededelen welke maatregelen reeds werden getroffen of in het vooruitzicht kunnen gesteld worden, om aan dit nijpende probleem de passende oplossing te geven?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 217
van 15 mei 1986
van de heer W. VAN DURME

„A.VI. BO- Blad” — *Rechtzetting*

In . . Het A.VI.BO-Blad” van 2 april 1986 lezen wij dat een volksvertegenwoordiger verklaart dat . . ook op het kabinet van de Gemeenschapsminister Jan Lenssens men zich niet van de indruk kan ontdoen dat de vertegenwoordigers van de zogenaamde natuurbeschermers best de teksten eens zouden lezen alvorens hun grieven te uiten “.

Kan de geachte Minister mij meedelen:

1. of vertegenwoordigers van het kabinet hun mening vooropstelden in de zin van bovenstaande tekst?
2. In bevestigend geval, kunnen kabinetsmedewerkers de debatten in de bevoegde commissie door kruisen met betwistbare stellingnamen?
3. In ontkennend geval, zal de geachte Minister een rechtzetting laten opnemen?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 218
van 15 mei 1986
van de heer L. VANHORENBEEK

Instituut voor Natuurbehoud — Personeelsbezetting, financiële middelen en structuren

Het Instituut voor Natuurbehoud werd door de Vlaamse Executieve opgericht bij besluit van 17 juli 1985. Als wetenschappelijke inrichting, ingedeeld bij de AROL heeft dit Instituut als opdracht alle passende wetenschappelijke studies, onderzoeken en werkzaamheden uit te voeren in verband met het natuurbehoud.

Kan de geachte Minister mij een antwoord geven op de volgende vragen.

1. Wanneer deze dienst uitgebouwd wordt en op welk tijdstip hij operationeel zal zijn?
2. Hoeveel en welk wetenschappelijk personeel er in het kader voorzien is? Graag hun aantal per graad en niveau?
3. Met welke geldmiddelen zal de uitbouw en werking worden gefinancierd?
4. Of er ook buitendiensten in de nieuwe structuur voorzien worden?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden ver-

richt, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 219
van 15 mei 1986
van de heer J. BOSMANS

Verontreiniging van oppervlaktewateren — Milderende sectoriële voorwaarden

Indien men de wetgeving inzake verontreiniging der oppervlaktewateren onderzoekt naar de voorwaarden die kunnen opgelegd worden, merkt men dat in uitvoering van de Wet van 26 maart 1971, en in het bijzonder van het KB van 3 augustus 1976 er sprake kan zijn van 4 categorieën van voorwaarden (art. 5) nl.:

1. de algemene voorwaarden (emmissienormen van normaal huisafvalwater, het ander afvalwater en het koelwater);
2. de sectoriële voorwaarden (voor alle ondernemingen van een sector of ondersector);
3. de bijzondere voorwaarden ;
4. de andere voorwaarden.

De eerste twee categorieën vallen onder de bevoegdheid van de nationale overheid en komen in overleg met de Gewesten tot stand, in uitvoering van art. 6, § 1, v, 2° van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen. De algemene en sectoriële voorwaarden werden onlangs — zij het met enig respijt, gezien ze om de 5 jaar moeten bijgesteld worden — gedeeltelijk herzien.

Terwijl de twee andere categorieën van voorwaarden ressorteren onder de bevoegdheid van de respectieve gewesten.

De bijzondere voorwaarden zijn de lozingsvoorwaarden die door de vergunningsverlenende overheid in de vergunning per individueel bedrijf worden opgelegd.

De bijzondere voorwaarden mogen niet minder streng zijn dan de algemene en sectoriële voorwaarden. Evenwel kan men zich indenken dat de uitvoering van art. 45 van de wet van 26 maart 1971 minder strenge voorwaarden dan de algemene en sectoriële voorwaarden opgelegd worden, zij het bij een met reden omklede besluit van de bevoegde (Vlaamse) Executieve.

Wat de andere lozingsvoorwaarden betreft die in de lozingsvergunning kunnen vervat worden, moet verwezen worden naar de interpretatie van art. 11, 12, 13 en 14 en in het bijzonder naar art. 10, § 1 van genoemd Koninklijk Besluit.

Mag ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord vernemen op de hiernavolgende vragen.

1. Voor welke bedrijfssectoren en aantal bedrijven per bedrijfssector werden sinds de bijzondere wet van 8 augustus 1980 minder strenge voorwaarden dan de algemene en sectoriële voorwaarden opge-

legt via een Besluit van de Vlaamse Executieve?

2. Kan de afwijking in minder strenge zin via een Besluit een gehele bedrijfssector of een onderdeel hiervan omvatten, of slechts betrekking hebben op één individueel bedrijf?
3. Kan men in minder strenge zin afwijken van de algemene en sectoriële voorwaarden gezien de Memorie van Toelichting van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 deze tot de nationale bevoegdheid behorende voorwaarden als „maxima” interpreteert?
4. Is de interpretatie correct dat de bijzondere voorwaarden, voorwaarden zijn die per bedrijf individueel opgelegd worden, rekening houdend met datgene bepaald in art. 10, § 1 van het bewuste KB?
5. Mag men uit de hier aangehaalde wettelijke beschikkingen, vergissingen daargelaten, afleiden dat de Gewesten niet bevoegd zijn om lozingsvoorwaarden, d.w.z. bijzondere en andere voorwaarden, met een . . . meer algemene reikwijdte ” vast te stellen?
6. Dient de vergunningverlenende overheid in het opleggen van lozingsvoorwaarden in de vergunningen rekening te houden met het principe van gelijkheid in voorwaarden of in het principe van ongelijkheid van voorwaarden ?
7. In de veronderstelling — en deze veronderstelling schijnt naar ik mocht vernemen niet zo hypothetisch te zijn — dat de respectieve waterzuiveringsmaatschappijen hetzij gezamenlijk, hetzij elk voor hun ambtsgebied, via hun „Diensten voor Inspectie”, bijzondere (en andere) voorwaarden opleggen die zowel de algemene en sectoriële voorwaarden aanvullen als een algemene en gelijke draagwijdte hebben voor één en dezelfde bedrijfssector of een ondersector, is er dan geen sprake van een bevoegdheidsoverschrijding en dus onwettelijke situatie?
8. Welke wettelijke verweermiddelen staan bedrijven die behoren tot eenzelfde bedrijfssector of een ondersector dan ter beschikking indien zij feitelijk constateren dat bijzondere en andere voorwaarden met een algemene en gelijke draagwijdte in de individuele vergunning toegepast worden?
9. Indien de in deelvraag 7 gestelde hypothese aan de realiteit zou beantwoorden en niet in overeenstemming zou zijn met de wettelijke bepalingen ter zake, welke maatregelen denkt de geachte Gemeenschapsminister dan te nemen of welke instanties dienen dan maatregelen te nemen om deze irreguliere situatie bij te sturen?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 220 van 15 mei 1986 van de heer J. BOSMANS

Huisvuilverbrandingsinstallaties — Wetgeving

In hoeverre zijn de huisvuilverbrandingsinstallaties die ressorteren onder een intercommunale werking onderworpen aan de vigerende milieuwetgeving?

Zijn de nationale emissienormen luchtverontreiniging hier van toepassing?

Kan de Gemeenschapsminister mij tevens mededelen hoeveel intercommunale huisvuilverbrandingsinstallaties in werking zijn in het Vlaamse Gewest en hoeveel hiervan reeds een vergunning bezitten in het kader van :

a. het decreet van 2 juli 1981:

b. de gewestelijke bevoegdheid inzake ARAB?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 221 van 15 mei 1986 van de heer J. BOSMANS

Stortactiviteiten — Wetenschappelijke onderzoeken en tegenexpertes

Bij Ministerieel Besluit kan de bevoegde Gemeenschapsminister bepaalde stortactiviteiten verbieden, uitgaande van milieuoverwegingen ter zake in afwachting van bijkomende wetenschappelijk onderzoek naar bvb. uitlozing, grondwaterverontreiniging e.d.

Op wiens kosten wordt het onderzoek verricht?

Is er mogelijkheid tot tegenexpertes en door wie?

Indien het wetenschappelijk onderzoek na uitvoering aantoonde dat er geen gevaar voor het leefmilieu aanwezig is, moet dan het oorspronkelijk Ministeriële Besluit vernietigd worden?

Om hoeveel dergelijke gevallen gaat het hier sinds 1984?

In hoeveel gevallen werd op basis van het wetenschappelijk onderzoek al gunstig gevolg hieraan gegeven?

Is er bovendien een termijn bepaald binnen dewelke de bevoegde Gemeenschapsminister zich moet uitspreken, eens de onderzoeksresultaten gekend?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 222
van 15 mei 1986
van de heer J. BOSMANS

Afvalvergunningen voor klasse I-stortplaatsen — Termijnen

Kan de geachte Gemeenschapsminister mij meedelen of de afvalvergunningen voor klasse I-stortplaatsen in het kader van het decreet van 2 juli 1981 in de tijd beperkt zijn?

Is hier bvb. in het kader van de wetgeving ARAB of het decreet op de milieuvergunning een voor iedereen geldende vaste, principiële termijn bepaald?

Indien niet, kan dan medegedeeld worden hoeveel kortlopende bvb. 1-5 jaar vergunningen voor klasse I-stortplaatsen momenteel in voege zijn, uitgesplitst naar privé uitgebate klasse I en door de overheid I uitgebate stortplaatsen (bvb. intercommunales).

Gezien het gegeven dat een vergunning steeds wat betreft de vergunningsvoorwaarden kan bijgesteld worden en gezien het gegeven dat de vergunning teniet gedaan kan worden, wordt bijkomend de vraag gesteld of een bestendiging van kortlopende vergunningen voor klasse I-stortplaatsen wel aangewezen is?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 223
van 15 mei 1986
van de heer J. DEVOLDER

Landbouwafval — Meldingsplicht en verwerking afval

De problemen die opduiken m.b.t. de afvalresten van en gebruikte verpakkingen van landbouwbestrijdingsmiddelen mogen m.i. niet miskend worden.

Graag vernam ik van de Gemeenschapsminister een antwoord op de hiernavolgende vragen.

1. Is deze vorm van afvalresten onderworpen aan het Ministerieel Besluit van 23 september 1982 houdende regelen omtrent het meldingsformulier van afvalstoffen?
2. Hoeveel bedrijven uit de landbouwsector hebben voldaan aan deze meldingen voor deze vorm van afvalstoffen?
3. De hoegrootte van deze vorm van afvalstoffen die gestort worden in uitvoering van het Besluit

Vlaamse Executieve van 21 april 1982. Hfst. 4. afd. 1, art. 27. § 1, h)?

4. Kan er, na de inzamelingsactie van oude en vervallen geneesmiddelen, ook niet voorzien worden in een inzamelingsactie van afvalresten en oude verpakkingen van landbouwbestrijdingsmiddelen?
5. Kunnen eventuele andere gelijklopende maatregelen niet overwogen worden en welke kunnen die zijn?
6. Welke besluiten er reeds werden genomen in uitvoering van het decreet van 2 juli 1981 voor landbouwafval die gecatalogeerd staat als een bijzondere vorm van afvalstof?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 224
van 15 mei 1986
van de heer J. DEVOLDER

Bescherming kwaliteit oppervlaktewateren — Interpretatie art. 35, § 1 van de wet van 16 maart 1971

Gaarne vernam ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord op de volgende vragen.

1. Welke interpretatie moet gegeven worden aan art. 35, § 1 van de Wet van 16 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging?

Dit artikel stelt: „Iedere waterzuiveringsmaatschappij vergoedt aan de in haar gebied gevestigde ondernemingen op hun verzoek geheel of ten dele de werkingskosten van hun zuiveringsinstallatie waarin zij hun afvalwater behandelen, voor zover dat afvalwater niet in de installaties van de maatschappij kan worden gezuiverd, op last van de ondernemingen om de in artikel 20 bedoelde verplichtingen na te komen.”

2. Gaat het hier om bedrijven die over een waterzuiveringsinstallatie beschikken waarvan het gezuiverde afvalwater — hetzij in het oppervlakte of hetzij in riolen — onafgezien van de mogelijkheid van aansluiting op termijn op het collectornet van de waterzuiveringsmaatschappijen?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

J. PEDE
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN BINNEN-
LANDSE AANGELEGENHEDEN EN
RUIMTELIJKE ORDENING

Vraag nr. 87
van 17 april 1986
van de heer L. VANHORENBEEK

BPA — Goedkeuringstermijn

Volgens art. 23 van de wet van 29.3.1962 beschikt de Koning over een termijn van zes maanden om een BPA goed te keuren.

In antwoord op vraag nr. 35 van de heer Leo Van Ackere dd. 10.3.1975. heeft uw voorganger verklaard dat het voor de hand ligt dat deze bepaling van de Wet op de Stedebouw zou worden nageleefd en derhalve bij het Bestuur van Stedebouw en Ruimtelijke Ordening in die zin werd aangedrongen.

Mag ik vernemen hoeveel gemeentelijke BPA's per provincie van het Vlaamse landsgedeelte reeds meer dan één jaar berusten bij de provinciale diensten voor Stedebouw en Ruimtelijke Ordening zonder reeds voorgelegd te zijn aan de Gemeenschapsminister?

Mag ik, speciaal voor Vlaams-Brabant, vernemen welke gemeentelijke BPA's reeds meer dan één jaar voor goedkeuring berusten bij de bedoelde dienst en welke de reden is voor ieder dezer BPA's voor de achterstand in behandeling?

Voorlopig antwoord

Gevolggevend aan uw parlementaire vraag heb ik de eer het geachte lid mee te delen dat de nodige informatie wordt opgevraagd bij de Buitendiensten van de Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu.

Van zodra de gevraagde gegevens worden verstrekt zal inhoudelijk op de gestelde vraag kunnen geantwoord worden.

Vraag nr. 90
van 28 april 1986
van de heer L. KELCHTERMANS

Ontbossing — Vergunning en omschrijving begrip „kaalkapping”

Art. 44. § 1, 2 van de wetgeving op de stedebouw en de ruimtelijke ordening voorziet dat er een vergunning moet gevraagd worden voor „ontbossen”.

Over de inhoud van dit begrip is men het thans **blijkbaar** niet eens. Al naargelang we, ofwel de rechtsleer, de rechtspraak of de ambtenaren raadplegen, **krijgen wij** een andere omschrijving.

Als tussenoplossing vraagt men vaak een „kapvergunning” voor het kaalkappen van sommige percelen. De vergunningen die alzo uitgeschreven worden vermelden gewoonlijk dat het terrein herbeebost moet worden binnen een termijn van 3 jaren.

Mag ik de geachte Minister vragen mij te willen **antwoorden** op de volgende vragen?

1. In welke gevallen moet men thans volgens de laatste stand van de rechtspraak een vergunning vragen voor ontbossing? Is kaalkapping hetzelfde als ontbossing?
2. Mag iemand die een vergunning tot „kaalkapping” heeft het terrein onttronken en het gedurende de termijn die hem gegund is voor heropplanting voor tussentijdse landbouwcultuur gebruiken door er bijvoorbeeld maïs op te telen?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag van 28 april 1986 heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat de nodige informatie wordt ingewonnen. Zodra ik in het bezit zal zijn van deze gegevens zal ik niet nalaten de gestelde vraag te beantwoorden.

III. VRAGEN WAAROP NIET WERD GEANTWOORD BINNEN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN (R.v.O. art. 65, 5)

Nihil.

Rechtzetting

Bulletin van Vragen en Antwoorden Nr. 6 van 15 april 1986

— Blz. 228:
 Vraag nr. 50
 van 28 februari 1986
 van de heer L. KELCHTERMANS

In het antwoord de zin onderaan punt 2 lezen als volgt :

„Ter vervollediging deel ik u mede dat de verkavelingsberoepen niet in deze statistiek opgenomen werden”.